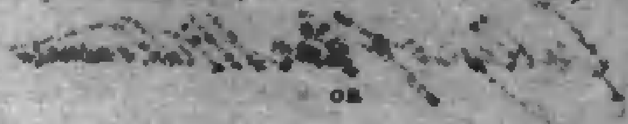
THE

GITA GOVINDA,

OR

SONGS OF JAYA DEVA;

TRANSLATED FROM THE SUNSCRUT

BY DHARANI DHAR.

ଶ୍ରୀଜୟଦେବ ସ୍ୱାମି ରଚିତ

ଶ୍ରୀଗୀତ ଗୋବିନ୍ଦ ।

ଧରଣୀଧର ଦ୍ୱିଜ ଉତ୍କଳ ଭାଷା ରଚିତ ଗୀତ ଗ୍ରନ୍ଥ ।

CUTTACK:

Printed at the Mission Press,

1840.

College of Fort William

ଶ୍ରୀ ଗୀତଗୋବିନ୍ଦ ଧରଣୀଧର ରଚିତଂ ।

ରାଗ କେଦାର । ଚଣ୍ଡକେଳିବାଣୀରେ ।

ମାଘ୍ଯା ରଞ୍ଜିଲେ ଦେବ ମାଘ୍ଯାଧର । ମେଘ ଅଛି ଅଚ୍ଛାଦିଲା ଅମ୍ବର ।୧।
ନବଘନ ଦଳ ମେଘ ପ୍ରକାଶିଲା । କପିଳ ଗିରି ଶ୍ୟାମଳ ଦିଶିଲା ।୨।
ନୀଳ ତମାଳ ତରୁଗଣ ଲତା । ଦେଖିଣ ନନ୍ଦ ପାଇଲେକ ଚିନ୍ତା ।୩।
ରାଧାଙ୍କୁ ବୋଇଲେ ବରଜ ପତି । ଗୋପାଳ ଅଲପ ଏ ଶ୍ରୀପତ ।୪।
ନିଶାରେ ଗୋ ଗୋଷ୍ଠେ ଭଇବ ଭଏ । ଗୃହେ ପ୍ରବେଶ କରନ୍ତୁ ତନଏ ।୫।
ଏମନ୍ତେ ନନ୍ଦର ଆଦେଶ ଘେନି । ଚଳି ଗଲେ ରାଧା ମାଧବ ବେନି ।୬।
ଯମୁନା କୂଳେ ପଥ ତରୁ ତଳ । ଲତା କୁଞ୍ଜ ସୁନ୍ଦର ଆକାର ।୭।
ନିର୍ଜ୍ଜନ ପ୍ରବର ଭୂମିରେ ମିଳି । ଲଭାଏ ଲଭାଏ କରନ୍ତି କେଳି ।୮।
ଜବଧ ବଦେ ରସକ୍ରୀଡା ଯେତେ । ତାହା ଜଣପି କହିବଇଂ କେତେ ।୯।
ଏକ ଆରକେ ଚିହ୍ନି ନଦି ହୋଇ । ମିଳିଲେ ନନ୍ଦ ସଦନରେ ଯାଇ ।୧୦।
ସୁଜନେ ଶୁଣ ହୋଇ ଏକ ଚିତ୍ତ । କୃଷ୍ଣର ରସକ୍ରୀଡା ଏହି ଗୀତ ।୧୧।
ପ୍ରଥମଛନ୍ଦ ସମ୍ପଦକ ଏହି । ଶୁଣନ୍ତେ ଦୁରିତ ଏଣି ବହଇ ।୧୨।
ଗୋବିନ୍ଦ ପାଦ ସରୋଜ ଯୁଗଳ । ଜୟ ଜଗତ ଜନଙ୍କର ବଳ ।୧୩।
ଧରଣୀଧର ଭିଣେ ମଣ୍ଡନ । ଭବ ଜଳିଧି ଘୋରର ଖଣ୍ଡନ ।୧୪।

ଦ୍ୱିତୀୟ ଛନ୍ଦ ।

ରାଗ ମାଳବ ।

ଜୟ ଜୟ ଜଗନ୍ନାଥ ଦେବ ମଧୁଭାଷ ।
ତୁମ୍ଭର ମହିମା କେହୁ କହିବ ବସ୍ତାର ।୧।
ଚତୁର୍ମୁଖ ସହସ୍ରବେଦ ସହସ୍ର ଯେତେକ ।
କହନ୍ତେ କେଉଁଦେବେ ପାରେ ନ ଶିବ ଲେଖକ ।୨।

ମାନବ ମାଧବ ଅବା କହିବ ମୁଦ୍ରକରେ ।
ଆଶ୍ରୁପ୍ରାଣୀ ସବୁ ଆତ୍ମ ପାଦ୍ମ ରକ୍ତି ସେତେବେ । ୩ ।
ପ୍ରଳୟ ପଯୋଧି ଜଳେ ମୀନରୂପ ଧରୁ ।
ଏଣ୍ଣ ବାମେ ଦନୁଜଙ୍କୁ ହେଲେଣ ସଂହାରୁ । ୪ ।
ବେଦ ଉଦ୍ଧରଣ ଅଣି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ଦେଲ ।
ଜଗତ ହିତ ନିମନ୍ତେ ଲୁଭାଇ ସେବକ । ୫ ।
କମଠ ମୂରତି ଲିଭ ବସୁମତୀଙ୍କି ଧରୁ ।
ଧରିଲ ଚକ୍ର ଆକାରେ କଠିଣ ପୃଷ୍ଠ । ୬ ।
ଶୂକର ସ୍ୱରୂପେ ମଧ୍ୟ ଦନ୍ତ ଶିଖେ ଧରୁ ।
ଚନ୍ଦ୍ରେଣ କଳଙ୍କ ଜ ଦଶନେ ବସୁନ୍ଧରା । ୭ ।
ନିହାକାର୍ଯ୍ୟ ବସ୍ତ୍ରାଭିର ଅଦଭୂତ ରୂପ ।
ନରହରି କଲେବର ବଦନହୀ ସିଂହ । ୮ ।
ହିରଣ୍ୟ କଶିପୁ ଉଦୁ ବିଦାରିଲ ଅଣି ।
କର କମଳରେ ତାର ଅନୁଭୃଙ୍ଗ ଛାଣି । ୯ ।
ଛଳିଲ ବଳିକ ରୂପ ଧରିଲ ବାମନ ।
ବାଇଁମି ଚରଣ ଶାଳ ଅଶେଷ ଭୁବନ । ୧୦ ।
ଅନେକ ଶାଳଭର ଗଙ୍ଗା କମଣ୍ଡଳେ ଧରି ।
ଖାଲିଣ ଚରଣେ ତବ ଭୂବନେ ବରଣି । ୧୧ ।
ଆଦଭୁ ଜନ୍ମି ଶତାକନ ବହୁ ପାର ।
କୁଠାର କଶିକା ଗାତେ ଭଣ ବୋଧେଣ ରହୁ । ୧୨ ।
ଦଶମ୍ବ ଦେଇ ଏତଦ ସୁର ଦଶ୍ମୀ ଜଳବୃନ୍ଦେ ।
ଆଶବ୍ୟ ଜନକ ଉଲୁଷ ଅପତ୍ୟରେ । ୧୩ ।
ପ୍ରଭୁଧର ରୂପ ନାଥ ଅଶ୍ୱବଳମ ।
ଅବନୀ ପ୍ରତିକୂଳକୁ ପ୍ରତଦେଶ ଏ ଯମ । ୧୪ ।
ନଶୋଧନ କର ମହୁ ଏକ ବଂଶ ଧାର ।
ସ୍ନାନ ଦର୍ଶନୀୟ କଲ ରୁଧିର ଜଳର । ୧୫ ।
ଜଗତ ଜନମାନଙ୍କ ଦେଖେ ଭୋଗ ସାଧ ।
ଦେଶ ଭଲ ଅବଗାହନେ ଅନ୍ତେ ଉକତାପ । ୧୬ ।
ଦଶ ରୂପ ଧରେ ରାମଚନ୍ଦ୍ର ଅବତାର ।
ଜାଳିଲ ଶାସନେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସେବକ ଜନର । ୧୭ ।

ଭୂଷଣ ଦଶବର୍ଣ୍ଣ ରେଖିତ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ କଟାଶି ।
କଟି ଦେଶଂ ବସଘାଳ ମାଳକୁ ସନ୍ତୋଷି ॥ ୧୮ ॥
ଦଳକ୍ଷ୍ମ ମୁଖ ଶୋଭଲଙ୍କ ଚନ୍ଦ୍ରକାନ୍ତି ।
ଉଡ଼ି ଶାଣ ଲଟେକଲ ଯମୁନା ଜଳ ଭ୍ରାନ୍ତି ॥ ୧୯ ॥
ଶାପ ରସ ଯାକେ ଭଙ୍ଗ ଅଳସ ଲୋଚନ ।
ଉଠାଇ ଯମୁନା ଜଳ କୁମ୍ଭ ସାବଧାନ ॥ ୨୦ ॥
ଏବେ ବୋଲି କୃଷ୍ଣ ଧାଇଁ ତରଙ୍ଗିଣୀ ଦେଖ ।
ଭଙ୍ଗେଣ ଭୁଜଳେ ଅବି ମିଳିଲ କାଳିନୀ ॥ ୨୧ ॥
ସଦର୍ପ ଦୁଦର୍ପ ଭୁଜ ଅଷ୍ଟୋଭ ବହଳ ।
ପଣ୍ଡୁ ଗାତ୍ର ଅର୍ଦ୍ଧେ ଯଣ୍ଡ ଲସିତ ଦୃଶିଲ ॥ ୨୨ ॥
କର୍ଣ୍ଣ ମୂଳେ କରେ ଶର ସଖା ଅଛି ଅଣ୍ଡ ।
କୁଞ୍ଜର ବଦନ ଅଧି ଉଦ୍ଧତର ଶାଣ ॥ ୨୩ ॥
ପୁଳକ ପାଶି ଦୁର୍ଗମ୍ବର ସମୂହ ସଂହାର ।
ଦୃଷ୍ଟି ଦେଲ ଶ୍ରୀ ଭଗ ଲୀଳା ମାଣ ଭର ॥ ୨୪ ॥
ଏମନ୍ତେଣ ଦଶବଧି ଅବତାର ହୋଇ ।
ସଂସାର ପ୍ରତିପାଳନେ ଅମି ରକ୍ଷା ପାଇ ॥ ୨୫ ॥
କମଳ କୁଣ୍ଡ ମଣ୍ଡଳ ଅଶ୍ୱ ସାହାର ।
ମନୋହର ବନମାଳା ଶୋଭିତ ସୁନ୍ଦର ॥ ୨୬ ॥
ଭବ ତିମିର ନାଶକେ ଅଦଭୁ ପ୍ରକାଶ ।
ମୁକ୍ତ ଜନ ମନ ମୀନ ସରୋବରହଂସ ॥ ୨୭ ॥
କାଳିନ୍ଦ୍ରୁ କୁଳଜ ଦଳି ଜନ ମନ ରଙ୍ଗେ ।
ଯଦୁ କୁଳ କମଳ ଉଦୟ ତେଜ ସଙ୍ଗେ ॥ ୨୮ ॥
କରକ ବଦନ ମଧୁ ମୁରାର୍ଦ୍ଧ ଗଙ୍ଗେ ।
ଦେବଙ୍କୁ ଦର୍ଶି ଦେଇ ଶରଣରେ ବଙ୍କେ ॥ ୨୯ ॥
ଅମଳ ସରୋଜ ନେତ୍ର ଭବ ଭୟନାଶି ।
ତ୍ରିଭୁବନ ସ୍ଥାନ ଯାର ସୃଷ୍ଟି ଦୃଷ୍ଟି ପ୍ରତି ॥ ୩୦ ॥
ଜନକ ଦୁହିତା ହୃଦେ କଲସି ମଣ୍ଡନ ।
ଜଣିଲ ସମରେ ଦଶ କଣ୍ଠ ଯେ ଦୂଷଣ ॥ ୩୧ ॥
କଦସନ ଶୁରଜନ୍ତୁ ଶିର ଧାଇ ପାଶି ।
ଭଣା ବଦନ ବନ୍ଧୁକୁ ତହୋଇ ନ ଜାଣି ॥ ୩୨ ॥

ପଦ୍ମା ପଦ୍ମେ ଧରନ୍ତଃ ପଦ୍ମସନ ଜହ ।
ହୃଦୟ କୁଙ୍କୁମାଙ୍କିତ ପ୍ରମୋଦ ମୁଖର ।୧୩।
ମନୁ ଅନୁରାଗ ଜନ୍ମେ ହୋଇଛି ଯାହାର ।
କାମ ଖେଳେ କଳେବରେ ପୁରେ ସ୍ୱେଦ ଜଳ ।୧୪।
ଲାବଣ୍ୟ ବଦନ କୋଟିଏ ଜିଣି ମନ୍ମଥ ।
ସଦା ପୂର୍ଣ୍ଣ କରନ୍ତୁ ସେ ତୁମ୍ଭ ମନୋରଥ ।୧୫।
ସେ କୃଷ୍ଣ ଚରଣେ ମନ ଦିଅ ସାଧୁ ଜନ ।
ସୁରରସ ଜନ୍ମ ଏହୁ ଦନ୍ଦସ ଦୁର୍ଲଭ ।୧୬।
କୃଷ୍ଣ ଲୀଳା ରସ ଏହୁ ଅତୀବ ସୁରସ ।
ତୃତୀୟ ଗୀତର ବାଣୀ ହୋଏ ପରକାଶ ।୧୭।
କହନ୍ତି ଧରଣୀ ଧର ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣର ଦାସ ।
କରସି କରୁଣା ନାଥ ହେବ ଭବ ପାସ ।୧୮।

ତୃତୀୟ ଗୀତଃ ।୩।

ବସନ୍ତରାଗ । ସ୍ୱର୍ଗମଣିପାତ୍ରବାଣୀରେ ।

ଶୁଣ ହେ ସୁଜନେ ଏମ୍ଭ ରସ ବଚନ ।
ମିଳିଲେ ହରି ସଙ୍ଗେ ବସନ୍ତ ଦିନ ।୧।
କାନ୍ତ ବିଚ୍ଛେଦେ ଯୁବତି ଜ୍ୱର ସମାନ ।
ଧୈର୍ଯ୍ୟ ବନକୁ ନ ଏହୁ ଦାବା ଦହନ ।୨।
ଏସନ ସମୟେ ଚନ୍ଦ୍ରଂ ରାଧାସୁନୟନ ।
କୃଷ୍ଣର କରହେ ତନୁ ମଦନେ ଘାର ।୩।
ଦେଖିଣ ସଦନ ଭ୍ରମେ ଘୋର କମ୍ପିଣେ ।
ମାଧବକୁ ଅନୁସରି ଖୋଜନ୍ତି ବନେ ।୪।
ଅତି ସୁକୁମାର କର ଚରଣ ତାର ।
ମାଧବୀକୁସୁମ ଦଳ ତନୁ କୋମଳ ।୫।
ମନସିଜ ଜ୍ୱର ଚିନ୍ତା ଅଳ୍ପ ନହେ ।
ନ ଜାଣନ୍ତି ଶ୍ରମ ପୀଡ଼ା ଚିତ୍ତ ବଢାଏ ।୬।

ସୁଧାର ଏସନ ଚୂଳେ ଦେଖିଣ ତୁଳେ ।
କହୁଛ ଅଙ୍ଗରେ ମିଳି କରନ୍ତ ପ୍ରୀତ । ୭ ।
ଦେଖ ସଖି ଯୁବକ ଏଲବଙ୍ଗଲତା ।
କମ୍ପିତ ଯଷ୍ଟକ ବନ କୋମଳ ଲତା । ୮ ।
ଶୀତଳ ବହୁଛ ମନ ମଳୟାନିଳ ।
ମଧୁକର ମୁଖ ରବ ଶୁଣେ ଚଞ୍ଚଳ । ୯ ।
କୋକିଳ ମୃଦୁ ମଧୁର ସୁସ୍ୱର ବାଣୀ ।
ପୂରତ କୁଞ୍ଜ ସଦନେ ମୋହନ ଜାଣି । ୧୦ ।
ବିରହି ଜନଙ୍କ ମ କରବ ଏମନ୍ତ ।
କାନ୍ତର ବିରହେ ଦଗଧ କୁହୁମିତ । ୧୧ ।
ଏସନ ସମୟେ ଯାହା ସଜନେ ସତ ।
ହରଷେ କମ୍ପଇ ମନ କୁସୁମ ମତ । ୧୨ ।
ଦେଖ ସଖି ଅଳି ଯୂଥ କୁସୁମ ଫୁଲେ ।
ମଧୁ ଅବେ ବସିଛନ୍ତି ଫୁଲ ବକୁଳେ । ୧୩ ।
ମଦନେ ଉନ୍ମାଦ ଅତି ପଥିକ ସ୍ତ୍ରୀୟା ।
ବିଳାପ କରନ୍ତି ଯନ୍ତ୍ରେ ମନରେ ଦାହା । ୧୪ ।
ଦେଖ ସଖି ନବ ଦଳ ତମାଳ ବନ ।
କସ୍ତୁର ଲେପନ ପ୍ରାୟେ ଅତି ଶୋଭନ । ୧୫ ।
ଯୁବାଜନ ହୃଦୟ ବିଦାରିବା ପାଇଁ ।
ଫୁଟିଛି କିଂଶୁକ କାମ ନଖ କି ଏହି । ୧୬ ।
କାଶେଶ୍ୱର କୁସୁମର ବହୁତ ଶୋଭା ।
ମଦନ ସ୍ୱରେ କନକ ଦଣ୍ଡର ପ୍ରଭା । ୧୭ ।
ପାଟଳି କୁସୁମେ ବସେ ମଧୁପ ଶ୍ରେଣୀ ।
ମଦନ ଧନୁର ଶର ସ୍ମରଣ ଜାଣି । ୧୮ ।
ଦେଖ ସଖି ବକଶିତ କରୁଣା ପୁଷ୍ପ ।
ଜଗତ ଜନଙ୍କ କ ଏ କରୁଛ ହାସ୍ୟ । ୧୯ ।
ଏମଧୁ ସମୟେ ଯୁବା ଜନ ଯୁବତ ।
ଯନ୍ତ୍ରଂ ସେ ଖଡରେ ଲାଜ ତମ୍ବର ମତ । ୨୦ ।
ବିରହି ଜନ ହୃଦୟେ ବାଧନ୍ତ କ ସେ ।
କାମଭୁକ୍ତ ସାତ କ ବେଦନ ବିକାଶେ । ୨୧ ।

ପଲ୍ଲବଗଣ ଲଳିତ ସାଧନ୍ତି ପ୍ରକାଶ ।
ନବୀନ ମାଳତୀ ଯାଉ ସୁଗନ୍ଧ ବାସ । ୧୨ ।
ମୁନି ଜନ ମନ ନ ଏ ମୋହ କରନ୍ତ ।
ପାଦପ ମୂଳକୁ ଅଳି ଫିରନ୍ତି ଏହୁ । ୧୩ ।
ପ୍ରଣୟରେ ଲତା ଯାକ ତରୁକୁ ବେଢ଼ି ।
ଆଲିଙ୍ଗନ କରେ ଜ ଏ କବୀତେ ଜଡ଼ି । ୧୪ ।
ତାରୁ ପଯରମୂଣେ ବର୍ଷନ୍ତ ଯେମନ୍ତ ।
ମୁକୁଳିତ କଳୁଳିତ ସଖୀରେ ଦୂତ । ୧୫ ।
ଅତ ରମ୍ୟ ବୃନ୍ଦାବନ କାନନ ଏହୁ ।
ପବନ ଯମୁନା ଜଳ ଯାଉଛୁ ବହୁ । ୧୬ ।
ଦେଖ ଉପି ମଲ୍ଲିକା କୁସୁମ ଫୁଟିଲା ।
ଲଳୁଲି ପଲ୍ଲବ ଲତା ଫୁଟି ଅଛନ୍ତି । ୧୭ ।
ପ୍ରକଟିତ ସୁବାସିତ ରମ୍ୟ କାନନ ।
କରନ୍ତୁ ଭଜନ୍ତି ତିନ୍ତୁ କରେ ବହନ । ୧୮ ।
କେତକୀ ସୁଗନ୍ଧ ବେଳ ମଧୁପବନ ।
ପ୍ରସନ୍ନ କାମ ଶର ବହନ୍ତ ପ୍ରାଣ । ୧୯ ।
ଲତାଗର ମଧୁ ଗନ୍ଧେ ଖେଳେ ଭ୍ରମର ।
ମତ୍ତରେ ଶୃଙ୍ଗ କରେ ଭୂତ ଶିଖର । ୨୦ ।
ଶ୍ରୀଭଦ୍ର କୋକଳେ କୋଳାହଳ ଶବଦ ।
ଶୁଣନ୍ତୁ କରନ୍ତୁ କର୍ଣ୍ଣେ ସ୍ୱର ବସାଦ । ୨୧ ।
ପଥିକ ନବେଣି ଜନ ଅତ ବହୁଳ ।
ନବ କାମୀ ପିଯୁବତୀ ସୁମରେ ମନ । ୨୨ ।
ଗତ ଦେଖି ରସ ମନେ କଯଣ ଧ୍ୟାନ ।
ଅତ ଦୁଃଖେ ଦୁଃଖୀ ଦେଲେ ଭଜଣ ଜଣା । ୨୩ ।
ଅବଧି ସୁନ୍ଦର କାନ୍ତା ଅବୁଲ ଜତ ।
ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ପ୍ରାଣ ସମାନ ପତି । ୨୪ ।
ଅଗୀର୍ ଦୂରଶ କାମା ଉଲ୍ଲାସ ଚିତ୍ତ ।
ନାନାରଙ୍ଗେ ନବ ଦେଲେ କାମିନୀ କାନ୍ତ । ୨୫ ।
ଏସନ ସମଯେ କଷି ଦେବ ମୁନ୍ଦର ।
ଅନେକ ପୁତ୍ର ଆଲଯାନ ତବ ଭଜ । ୨୬ ।

ଅଙ୍ଗନାଙ୍କର ବୃନ୍ଦ କୃଷ୍ଣ କେଳି ରଙ୍ଗରେ ।
ଭଜୁଛ ମୋହନ ଅନନ୍ତ ଅତି ହରଷେ ।୩୭।
ଯେଉଁବେଳେ କ୍ରୀଡା କରନ୍ତି ମାଧବ ।
ଦେଖାଉଛ ଅଦ୍ଭୁତ ବେଶର ଭାବ ।୩୮।
ପୁଣୀ କହେ ବାମା ସଖୀ ଅଗ୍ରତ ।
ଶୁଣ ତୁ ସକଳ ଏକ କାରଣ ଚିତ୍ତ ।୩୯।
ଘନ କଳେବରେ ଶୋଭେ ହରି ଚନ୍ଦନ ।
କଣ୍ଠୀ ରଚେ ପୀତ ପଟ୍ଟପରିଧାନ ।୪୦।
ମଣ୍ଡିତ ଗଣ୍ଡ ଯୁଗଳେ ମଣି କୁଣ୍ଡଳ ।
ସ୍ମିତାଶ୍ୟେ ଝଳନ୍ତେ ଶୋଭେ ମୁଖ ମଣ୍ଡଳ ।୪୧।
ବଳାଇମା ତାହାରସେ କରନ୍ତି କେଳି ।
ତାହାର ଦେଖୁ କୁସୁମ ଶ୍ରୀବନମାଳୀ ।୪୨।
କେବଣ କାମିନୀ ପୁଟ କରେଣ ସ୍ୱର ।
ଆଲିଙ୍ଗନ କରିବାକୁ ସର୍ବସ କର ।୪୩।
କେବଣ ଗୋପିକା ଗାଏ ଅଧମ ସ୍ୱରେ ।
କରନ୍ତି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣେ ଚିତ୍ତ ସ୍ତୁତ ଅଧରେ ।୪୪।
କେବଣହୁଁ ବଳାଇଲା ଲୋଳ ଲୋଚନ ।
ତାହେଣ ପ୍ରବିଶ୍ଟେ ଜଣେ ହୃଦେ ମଦନ ।୪୫।
କୃଷ୍ଣ ମୁଖ ସରୋଜ ଧ୍ୟାଇଲା ତରୁଣୀ ।
ହୃଦଗ ଲାବଣ୍ୟ କୋଟି କନ୍ଦର୍ପ ଜାଣି ।୪୬।
କେବଣ କାମିନୀ କୃଷ୍ଣ କପୋଳ ତଳେ ।
କର ଦେଇଂ କହୁ ଲୋକେ ଶ୍ରବଣ ମୂଳେ ।୪୭।
ଦେଖି ପ୍ରିୟଗଣ୍ଡ ଫୁଲ ପୁଲକ ଦେହାଙ୍ଗ ।
ଚୁମ୍ବନ ଦେଲାକ ଗଣ୍ଡ ଉପରେ କରୁଂ ।୪୮।
ରମଣୀ ଚୁମ୍ବନ୍ତେ କୃଷ୍ଣ ଉଜ୍ଜଳ ଗଣ୍ଡ ।
ପୁଲକ ହୋଇଲା ରୋମ ସକଳ ଅଙ୍ଗ ।୪୯।
କେଳି ରସ ଯମୁନା କୂଳର ବଣିର ।
କେହୁ ବାମା ଓଷ୍ଠରେ କୃଷ୍ଣର ବସନ ।୫୦।
କଳୁଷ ଅଙ୍ଗ ବଳ ଭାଳରେ ଲିଭା ।
ବଦଷ ପ୍ରକାରେ ନାନାଲୀଳା କରନ୍ତା ।୫୧।

ମଣ୍ଡଳୀ ସକଳ ବାମା ମଧ୍ୟେ ମୁରହର ।
ରାସକ୍ରୀଡା ରସେ ନୃତ୍ୟ କରନ୍ତି ହରି । ୫୨ ।
କରତାଳ ଶବଦେଣ କଙ୍କଣ ଧ୍ୱନି ।
ମଞ୍ଜୁ ବେଣୁ ସ୍ୱନେ ତାନ ଏକଇ ଜାଣି । ୫୩ ।
ପ୍ରଶଂସନ୍ତି ସୁରତ କୃଷ୍ଣକୁ ଅକାଳ ।
କବଧ କହାରେ କାହା କଠନ କହୁ । ୫୪ ।
କେବଣ ନାୟିକା କୃଷ୍ଣ ଅପାଙ୍ଗେ ଚୁମ୍ବି ।
କାହାକୁ କବୀତେ ଅଲିଙ୍ଗନ କରଇ । ୫୫ ।
କାହାର ସରେଜ ମୁଖେ ଦେଇ ଚୁମ୍ବନ ।
କେଉଁ ଯୁବତୀଙ୍କ କହେ ହାସ୍ୟ ବଚନ । ୫୬ ।
କେଉଁ କାମିନୀ କ କୃଷ୍ଣ ରମଣ କର ।
ସକଳ ରମଣୀ ସମ ଲୀଳାସେ ହର । ୫୭ ।
ବାମା ମନ କମଳେ ଅବସ୍ଥ ପ୍ରକାଶ ।
ଶ୍ୟାମଳ କୋମଳ ତନୁ ମଦନ ବେଶ । ୫୮ ।
ସ୍ତନ୍ଦନ ନର୍ତ୍ତରେ ଦେଖ ସୁବତ ସୁଥ ।
ପୁଣ ୨ ଅଲିଙ୍ଗନେ ମଦନେ ମତ୍ତ । ୫୯ ।
ମୂର୍ତ୍ତିମନ୍ତ ହୋଇ ଅଛୁ ଶୃଙ୍ଗାର କଳା ।
ମଧୁମାସେ କାମୋତ୍ସବ କୃଷ୍ଣର ଲୀଳା । ୬୦ ।
ଦେଖ ସଖି ଚନ୍ଦନ କନ୍ଦରେଣ ଅଛୁ ।
ବାସ କର ଉତ୍କୋଳେ ଅଛନ୍ତି ରହୁ । ୬୧ ।
ପବନ ଅହାର ସେଣ୍ଡୁ କରେ ହରଷ ।
ବଣଜ୍ୱାଳା ପୀଡ଼ା ଅତ ଘାର ମରଣ । ୬୨ ।
ଦକ୍ଷିଣ ଦଗକୁ ବଦେ ହେମ ଶିତଳ ।
ମନ୍ତ୍ରିକ ହେମରେ ଜୁଡାଇବ ଶରଳ । ୬୩ ।
ଏମନ୍ତେ ଗନ୍ଧନ୍ତେ ଧୀରେ ମଳୟାନିଳ ।
ଅଙ୍କୁର ହୋଇଲେ ଅଶେ ପୁତ ବକୁଳ । ୬୪ ।
ଦେଖିଣ ହରଷ ଅତ କୋକିଳ କୁଳ ।
କୁହୁ କୁହୁ ଶବଦେଣ କରନ୍ତି ବେଳ । ୬୫ ।
ଭ୍ରମର ଉଚ୍ଚରେ ଅତ ଅଲାପ ବାଣୀ
ଶୁଣି ଅବଧରବ କ କରଇ ଛାଣି । ୬୬ ।

ଏସକଳ ସମସ୍ତେ ତୋତେ କହେଲି ହର ।
ଶ୍ରୀହରିର ସଙ୍ଗେ ଯେଣ ଭକ୍ତ ନାଶ । ୬୭ ।
ଶୁଣ ହେ ସୁଜନେ ମନ କର ଧାରଣ ।
କୃଷ୍ଣ କ୍ରୀଡାରସ ଏହୁ ଭୁବନ୍ ସାର । ୬୮ ।
ବସନ୍ତ ବର୍ଣ୍ଣିବା ଏହୁ ରହସ୍ୟ ଲୀଳା ।
ରାଧିକା ଅଙ୍କରେ ସହିତେ କହୁଥିଲା । ୬୯ ।
ଶ୍ରୀହରି ଚରଣ ପଦ୍ମ ସରସ ଅଶେଷ ।
ଧରଣୀଧରର ମନ ମଧୁପ ହେଉ । ୭୦ ।
ଇତି ଶ୍ରୀଗୀତ ଗୋବିନ୍ଦେ ଧରଣୀଧର ବର୍ଣ୍ଣିତେ ତୃତୀୟ ପ୍ରସଙ୍ଗ ସର୍ଗ ।

ଚତୁର୍ଥ ଛାନ୍ଦ ।

ରାଗବଙ୍ଗଳାଶ୍ରୀ । ଅଶାଢ଼ ଶୁକ୍ଳ ବାଣୀ ।

ଶୁଣ ସୁଜନେ ହୋଇ ସାବଧାନ । କହୁଅଛି ଦୁଇ ଯେତେକ ବଚନ ।
ଶୁଣି ରାଧିକା ଅତି ତାପ ମନେ । ବହୁରଙ୍ଗ ସଙ୍ଗ ଘୋର ବଦିନେ ।
ଅତି ଅନୁରାଗ । ଧରିଅଛି ତାହା ହୃଦୟ ରାଗ । ୧ ।
ଭ୍ରମନ୍ତେ ତନୁ କିଞ୍ଚ ତେଜ କାୟ । କେବଳହିଁ କୁଞ୍ଜଲତା ପ୍ରବେଶ ।
ଭ୍ରମର ମଣ୍ଡଳୀ ତହିଁ ଉପରେ । ମୁଖ ଶବ୍ଦ ଧ୍ୱନି କାନନେ ଗୁଞ୍ଜରେ ।
ତା ଦେଖି ସୁମୁଖୀ । ଅତି ଦୁଃଖେ କହେ ଶୁଣଗୋ ସଖୀ । ୨ ।
ଦେଖ ସଖୀ ହରି ଏବେଣ ନିର୍ଦ୍ଦୟୀ । କ୍ରୀଡା କରନ୍ତି ଯେବେ ଗୋପ ଜାୟା ।
ମୋର ବସ୍ତୁନେ ସ୍ମରି ଦେଖି ରସ । କରନ୍ତି ନାନା ପ୍ରକାରେ ବିଳାସ ।
ତାହିଁ ମୋରେ ଅସ । ମୋ ମନ ଭ୍ରମରନ୍ତି କ୍ରୀଡାରସ । ୩ ।
ଅମୃତ ଅଧରେ ବେଣୁ ମଧୁର । ଚଳିତ ଲୋଚନ ଚଞ୍ଚଳ ଶିର ।
କପୋଳେ ଅବତଂସ ପୁଷ୍ପମାଳ । ଅଳୋଳ କୁଣ୍ଡଳେ ଅତି ଶୋଭନ ।
[redacted] ପ୍ରସନ୍ନ ମୁଖ । ଦେଖି କାମିନୀ ହରିଅଛି ଦୁଃଖ । ୪ ।
ମୟୂର ପୁଚ୍ଛର ଚନ୍ଦ୍ରିକା ମାଳି । ଲୁଚିଲ କେଶେ ବେଢାଇ ମଣ୍ଡଳୀ ।
ଯେ ସନେ ନୀଳ ଜଳଦର ମଧ୍ୟେ । ଇନ୍ଦ୍ରଧନୁ କି ଏ ହୋଇଛି ଉଦେ ।
ତା ମୋହନ ରୂପ । ସ୍ମରିଲେ ଚତୁର ଚିତ୍ତ ଆକୁଳ । ୫ ।
ଗୋପ କାମିନୀ କଦମ୍ବ ମୂଳ । ବଦନ ବିକଶିତ ଅରବିନ୍ଦ ।
ଚୁମ୍ବନ ଦେବାକୁ ଲୋଭେ ସୁନ୍ଦରୀ । କରିଛି ମଧୁର ଧର ମୁରଲୀ ।

ବଧୂକର ଏବେ । ଲୁଣ୍ଠିତ ଦର ହାସ୍ୟଣ ଘୋର । ୬ ।
ସହସ୍ରେ ଭୁଜ ତାଙ୍କୁ କରେ କୋଳ । ପୁଲକିତ ଅତି ଭୁଜ ଯୁଗଳ ।
କରେ କଙ୍କଣ ହୃଦରେ ଭୂଷଣ । ପାଦେ ନେପୁର ନାନା ମଣି ଗଣ ।
ଏକ୍ୟୋତି ପ୍ରକାଶ । କୃଷ୍ଣ ବଦନେ ଅନ୍ଧକାର ନାଶ । ୭ ।
ଉଇଲେ ଅସିତ ଘନ ପଟ୍ଟଳ । ଯେ ସକେ ପ୍ରକାଶ ଶଶି ମଣ୍ଡଳ ।
ଚନ୍ଦନ ବନ୍ଦୁ ତିଳକ ଶୋଭଳ । ହୃଦି ଖଳ ପଟେ ଅତି ଶୋଭନ ।
ଘନ କୃତ ଖର । ମର୍କଟେ ହୃଦସ୍ଥ ନର୍ଦସ୍ଥ ଯାର । ୮ ।
ମନୋହର ମଣିମୟ କୁଣ୍ଡଳ । ମଣ୍ଡିତ ଗୋଟଦ ଗଣ୍ଡ ଯୁଗଳ ।
କଣ୍ଠୀପଟେ ଶୋଭେ ପୀତ ଅମ୍ବର । ସ୍ପୁର ଅଙ୍ଗୁର ଯାର ପରସ୍ପର ।
ମୁଦ୍ର ଭଙ୍ଗ ଏବ । ଇତର ମନୁଷ୍ୟ କ ଏ ପ୍ରସିଦ୍ଧ । ୯ ।
ଶ୍ୱେତ କଦମ୍ବ ତଳେ ଜନାର୍ଦ୍ଦନ । କଳି କଳୁଷ କରେ ବିନାଶନ ।
ମୋହୋର ମନ ତାହା ଲକ୍ଷ୍ୟରମେ । ମଦନେ ଘଇଲ ଲୋଚନ ଶରେ ।
ଦେଖିବାକୁ ଏଣ । ଦେତେ ଦୁଃଖ ହେଲେ ହୋଇ ହନୁସ । ୧୦ ।
କୃଷ୍ଣର ଗୁଣ ଶୁଣି ମୋର ଦେହ । ଲୁମ ହୋଇ ଚିହ୍ନ କରୁଛି ମୋହ ।
ଯେତେ ଦୋଷ କଲେ ମୁଁ ନ ଘେନଇ । ପୁନରପି ଚିତ୍ତ ତାହାର ଲକ୍ଷ୍ୟ ।
ସେ ନର୍ଦସ୍ଥ ହୃଦ । ମୋ ବଦନ କ୍ରୀଡା କରେ ବ୍ରଜନାଥ । ୧୧ ।
ଶୁଣ ସଜନୀ ବଚନ ମୋହୋର । କେଣି ପ୍ରଭୁ ଭୁଜେ ସଂଯୋଗ କର ।
କାମ କାମନା ପୂର୍ଣ୍ଣ କର ମୋର । ବହୁଧ ମତେ ସେ ଯେତେ ପ୍ରକାର ।
ଶୁଣ ପ୍ରାଣ ସହି । ଯେମନ୍ତ ଲୀଳେ ଖେଳି କରି ବଲ୍ଲଂ । ୧୨ ।
ନର୍ଜନ ସଦନ କଳ୍ପବୃକ୍ଷ ମୂଳେଂ । ଜାସି ଅନ୍ଧକାରେ ଥିବଇଂ ଲକ୍ଷ୍ୟଂ ।
କୁ ଦେଖି ଚକିତ ହୋଇବେ ହୃଦ । ସ୍ନେହଂବେ ଦଶେ ଦଶେ ଅନୁସର ।
ପଶିବେ ସେ ବନ । ହସିବେ ମୋତେ ପାଇଣ ଭୁବନ । ୧୩ ।
ପ୍ରଥମେ ତାର ମୋହୋର ସଙ୍ଗତ । ଲଜ୍ଜା କରେ ମୋ ତନୁ ସଙ୍କୋଚିତ ।
ବହୁଧ ପ୍ରକାରେ ସ୍ତୁତି ଯେତେକ । କହିଲେ ମୃଦୁ ମଧୁର ଅନେକ ।
ମୋ ହାସ୍ୟ ବଚନ । ଫେଡିଲେ ଦଶ ଜଘନୁ ବସନ । ୧୪ ।
ନବୀନ ପଲ୍ଲବ ଶଯ୍ୟା ଉପରେ । କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ପାଶେ ଶୁଆଇବ ଉରେ ।
ଉଭୟ ଗାଢ଼ ରତେ ଅଲିଙ୍ଗନ । କଲିଣ ବଦନେ ଦେଇ ଚୁମ୍ବନ ।
ଉଷ୍ଟକେଶ ମନ । ଅମିଅ ଅଧର କରନ୍ତି ପାନ । ୧୫ ।
ମଦନ ମତ୍ତ ଭରେ ମଡ ଖେଳ । ହୋଇଥିବ ମୁହିଁ ଅତି ଚଞ୍ଚଳ ।
ସକଳ କଳେବର ଶ୍ରମ ଜଳ । ପୁଲକିତ ଘନ କପୋଳ ତଳ ।

ଅଳସିତ ନୟନ । ଭୁଜ ହୋଇଥିବ ନସ୍ୟନ ନେନ ।୭।
କାମ ଶାସ୍ତ୍ରେ ମୋର ସୁରସ ବାଣୀ । କୋମଳ ମୃଦୁ ସ୍ୱର ସ୍ୱର ଜାଣି ।
ଫିଟିବ କୁନ୍ତଳ କବରୀ ଭର । ଖଣି କୁସୁମ ପଡ଼ିବ ଶଯ୍ୟାର ।
ଘନ ଭୂତ ନେନ । ନେଇଗିବେ ହୃଦ ଗଣ୍ଡ ବଶ ପୋଛ ।୮।
କଟିରେ କଟି ମେଖଳା ମୋହୋର । ପଦ୍ମରେ ରଣ ନୂପୁର ନୂପୁର ।
କ୍ରୀଡ଼ା କାଳେ ଏତୁ କରନ୍ତେ କାର୍ଯ୍ୟ । ସୁରତ କେଳି ବଦନେ ଶବଦ ।
ସେ କଳ୍ପ ସାବନ । କେଶ ଧରି ମୁଖେ ଦେବେ ଚୁମ୍ବନ ।୯।
ରତ ସୁଖକାଳେ ଭୂତ ମୁକୁଳ । ସ୍ନେହଂ କ ପାଇ ଲୋଚନ କମଳ ।
ବସ୍ତ୍ର ସ ହୋଇଣ ଶଯ୍ୟା ଉପର । ସୋଇଣ ଥିବେ ଅଳସିତ ଭର ।
ସେ ମଧୁ ସୂଧନ । କେତେ ମଦନ ପ୍ରସନ୍ନ ବଦନ ।୧୦।
ଶୁଣ ସଖି ଯାହା କହଇ ମୁହିଂ । ହୃଦ ଭୁଲେ ନେଇ କପଟ ଧରି ।
କାମେଣ ଉତ୍କଣ୍ଠା ହୋଇ ତରୁଣୀ । ଭ୍ରମର ଲତା କୁଞ୍ଜ ଗୃହ ଜାଣି ।
କେତେତେହେଂକ ଦୂରେ । ଦେଖିଲ ହୃଦଙ୍କ ନାଗ୍ରୀ ଦୂଦରେ ।୧୧।
କୃଷ୍ଣ ସେ ଯନ୍ତୁଂ ଦେଖିଲେ ରାଧାଙ୍କୁ । ସଲଜ୍ଜେ ଅତ ସଙ୍କୋଚ ମନକୁ ।
ହସ୍ତର ମୋହନ ବେଣୁ ପଡ଼ଇ । ଗଣ୍ଡ ଯୁଗଳ ନୀଳରେ ବୁଡ଼ଇ ।
ସ୍ତମ୍ଭିତ ଭୂଲତା । ଉସ୍ତାହା ଲଗିଲ ଗୋପ ବନତା ।୧୨।
ହରଷ ହୋଇ ସେ ରାଧା ସୁନ୍ଦରୀ । କହଇ ଅସି ଶୁଣ ସହଚରୀ ।
କେଳିକୁଞ୍ଜ ଭୂଜ ସୁନ୍ଦରୀ ଗଣେ । ଦେଖିଲ ହୃଦ କ୍ରୀଡ଼ା କରେ ବନେ ।
ତା ବଦନ କାନ୍ତି । ତୁହିସିତ କ ଶୁଧା କର ଜ୍ୟୋତି ।୧୩।
ଦେଖ ସଖି କର କପଟ କୋପ । ପ୍ରକାଶ କ୍ଷୁଅନ୍ତେ କରଇ ଶୋକ ।
ତୋଷ୍ଟା କାନନ ପଲ୍ଲବର କୂଳ । ସମ୍ମୁଖେ ବହଇ ମଳୟା ଜଳ ।
ଏ ବହଇ ମନ । ହୃଦ ବନ୍ଧୁ ଏ ଅନଳ ସମାନ ।୧୪।
ନବୀନ ମୁକୁଳ ଭୂତ ବକୁଳ । ଶିଖରେ ମତ୍ତ ଭରେ ଭୃଙ୍ଗକୁଳ ।
କରନ୍ତି ରଣିତ ମଧୁର ବାଣୀ । ଶୁଣି ଭ୍ରମଚିତ୍ତ ହୋଇଛୁ ମିତଣୀ ।
ମୁ କରବ କସ । ଜାଣିଲ କୃଷ୍ଣ ମୋହୋରେ ନିସ୍ପୃହ ।୧୫।
ଶୁଣ ସାଧୁ ଜନେ ହରଷ ଚିତ୍ତ । ଅମିତ୍ୟ ସୁରତ ହୃଦ ଚରିତ ।
କୃଷ୍ଣ କ୍ରୀଡ଼ା ଏହୁଂ ଚତୁର୍ଥ ଖଣ୍ଡ । ହରବ ଦୁଃଖ ହୋଇବ ଆନନ୍ଦ ।
ସେ ଧରଣୀଧର । ଗାବେ ହୃଦ ରସ ଅତ ମଧୁର ।୧୬।

ଇତ ଶ୍ରୀଗୀତ ଗୋବନ୍ଦେ ଧରଣୀଧର ବର୍ଣ୍ଣିତେ ନାମ ଦ୍ୱାଦଶ ସର୍ଗଃ ।

ସପ୍ତମ ଛାନ୍ଦ । ୭ ।

ରାଗ ବେଶୀ ।

ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ ଶୁଣ   ରସିକ ଜନ ସୁଜନ
କେମନ୍ତେ ଦେଖିଲେ କୃଷ୍ଣ ଶ୍ରୀରାଧା ଦେଖିଲେ ରାଧା ।
ମିଶ୍ରିତ ହୃଦ ମଧ୍ୟେଣ   ବହୁତେ ମନ୍ମଥବେଗେ
ଶୁଣୁଣ୍ଡ ଅଶେଷ ମୁଣି ଥାଉଣ ବାଧା ।
        ବାହୁବଳ ଯାତ୍ରେ ସୁଦନ୍ତ
ଦେଖିଲ ଶୀତା ଯାଉଣ ଜାଣିବା ଅବୁ ।୧।
ଯଦ୍ଧିଂ ସେ ରାଧା ଗମନ   କୃଷ୍ଣର ଏତ ବଚନ
ଦେଖିଲେ ବଦନ କେବେ ଶୁଭ ଡାମିଶ ।
ସେ ରାଧା ଦ୍ୟ ଶ୍ରୀବାସ   ସଂସାର ବଇବ ଶୀଘ୍ର
ବରଣ୍ଡ ସେ ଶୁଦ୍ଧ ରାଗ ଅମୃତ ରାଶି ।
        ଛିଦ୍ରାକୁ ସେ ଧରଣ ମନ
ଶୁଦ୍ଧାନ୍ତ ଚଞ୍ଚଳ ଚିତ୍ତେ ମଧୁସୂଦନ ।୨।
ଶୀତଳ ନବଦ ବାଣ   ଗାତେ ଅତ ଶୀଘ୍ର
ଜଳ ସୁରନ କାନନରେ ରମଣୀ ବସେଣି ।
ଅଦ୍ଭୁତ କିଶୁଣ୍ଡ ବନ   ଲତା କେଳି ଗୃହ ସ୍ଥାନ
ବଣାବ ମାଧବ ତହିଁ ଭିତରେ ବସି ।
        ଏତ ଭାବ ଭଗତ ଯାଉଂ
ଲକ୍ଷ୍ମୀକ ମନ ରାଧାର ସଙ୍ଗେ ଦେଉଂ ।୩।
ବସିଣ ମଧୁସୂଦନ   ବନ୍ଧୁର କହନ୍ତି ଶୁଣ
ଜନ୍ମେ ମୁ ଦେଖିଥାନ୍ତି ପ୍ରାଣ ରମଣୀ ।
ଗୋପବଧୂ ସମୂହରେ   କେଉଁ ବରନ୍ତୁଂ ଗର୍ବରେ
ବଚନନ୍ତୁଂ ନ ଭଣୁଣ ମଧୁର ପ୍ରାଣୀ ।
        ଅପରାଧ କରୁ ତାହାରେ
ଏତ ଯାତେ ଦୋଷ ଜନ ଗଲେ ସେ ରୋଷରେ ।୪।
ଏ ଲକ୍ଷଣଯୁକ୍ତ ବସି   ନ ଅଟେ ବନର ବାସି
ଚିତ୍ତକାନ୍ତି ଦରଶୁ ମୋ ଉତ୍ତାରନ୍ତୁ ରାଧା ।
ତାର ବସ୍ତୁ ମୋର ମନେ   ନାହିଁ କାର୍ଯ୍ୟ ଅନେକ ଭଚେ
ସଦନରେ ନାହିଁ ଅବ ସୁଖର ଶ୍ରଦ୍ଧା ।

ଏତେ କହି ଜମ୍ବୁ କାମିନୀ
ସୁଧାର ପୁଣ ସ୍ୱରୂପ ହୃଦରେ ପୋଷି । ୫ ।
ଡିମ୍ବା ବଲ୍ଲଭ ଯେବେ   ଦେଖାଯେ ସୁଧାର ବଦନ
ଦଣ୍ଡୁଥିବ ଯେସନେ ସେହିତ ମଦନ ।
ଭ୍ରୂଲତା ବେନି କୁଟିଳ   କୋଦଣ୍ଡ ଅତି ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ
ଯେସନେ ଯୋଜନ ଭୁବନ ଯୁଗଳ ।
ନ ଏ ଭଙ୍ଗ ଯତ୍ନଂ ଉପରେ
ବସି କ ପାଦ ଲମ୍ବି ଅମ୍ବୁଜ ଭରେ । ୬ ।
ତାହାକୁ ଦେଖା ହୃଦ ସତେ   ସେତେଣ ପାଦ୍ ନାରତେ
କସି ଦବା ଷଣେଟେଙ୍କ ଅନ୍ତର ବାହୁଂ ।
ଅଙ୍ଗୁଳି ଲକ୍ଷ୍ମକ ରୋଷ   କବଧ କେଳି କରଇ
କଟେହ ବଣିକ ଘୋଡେ ଆଲିଣ ବହୁ ।
ଲେଉଟ ଦେବଣ ବଜର
ବଦର୍ଥେ କଳାସ କେବେ ନାହିଁବ ପାରୁ । ୭ ।
ବୋଲନ୍ତି ଦେବ ମୁନ୍ଦର   ଶୁଣ ସଖି କୁଠାବର
କଣ୍ଟେଯୁ ଲାଗିଲ ମୁଁହି ଭୋଟେହାର ହସ୍ତ ।
ଲୁଂଶା ଅବମାନ କହୁଂ   ଅଛ ଶୀଘ୍ର ଜର୍ ଦେହ
କଠିଣ ହୃଦୟ ତୋର କଳ ନିର୍ଦ୍ଦୟା ।
ନୋହିଲ ମୁଁ ବଶ୍ୟ ତୋତେ
ଏ ଭାରଣେ ସଲ୍ ଯାସେ କରଲ ମୋତେ । ୮ ।
ଯେତେବେ ଦେଖିଲୁଂ ମୋର   ବଧୂବଦନ ତୋହାର
ଅଷ୍ଟଟେ ଦେଖିଲୁଂ ଆସୁ ଯାଉଛୁ ଡିସ୍ୱେ ।
ସୂଚେଷଣ ମୋତେହାର ତୋର   ଯେସନେ ମନ ଆକର
ତେସନ ଶାସ୍ତ୍ରେ କଳେଂ କ କଲ୍ ପସ୍ୱେ ।
ଲୁଚେ ଭାତ ହୃଦୟ ସତେ
ଘାତେ ଅଲସନ ଏବେ କ କଲୁ ମୋତେ । ୯ ।
କ୍ଷମା କର ମୋତେ ସଖି   କଳତ ନଳିନ ମୁଖି
ଦଂଭିତରେ ଦୋଷ ଅଛ କହଇ କାହୁ ।
ଦେଖା ଦେଇ କଳା ମୋତେ   ପ୍ରାଣକା ହୋଇଲ ଚିତେ
ନିର୍ଦ୍ଦୟ ମଦନ ଦନ୍ତ ଅଙ୍କୁର ଦେହ ।

ବାରେ ସଖି କରୁଣା କର
ବହୁତ୍ତ୍ଵଂ କଠିଣ ଏଣୁ ଅନଙ୍ଗ ଶର ।୧୦।
ବୋଲନ୍ତି ଶୁଣସି ମାର   ତୋହ୍ୱାର ସମ୍ଭୁ ସେ ହର
କଟେକଂ ଧର ଅଛୁଁ ମୋତେ ସପେକ୍ଷ ହୋଇ ।
ଅଭରଣ ମାଳ ସହୁ   ଭ୍ରାନ୍ତ ଅବା କର ତହୁଁ
କହର ଅଗତେ ଚୋର ରଚର ସାରଂ ।
ବଚେଣ୍ଡ୍ରେ ରହୁ ଶୁଣ ଉତ୍ତର
ଦୁଃଖି ଛକ ଦେଖି ଦୟା କରନ୍ତି ଧୀର ।୧୧।
ହୃଦରେ ଧରିଛୁଂ ମୋର   ନଳିନ ମୃଣାଳ ହାର
ନୋହର ଭୁଜଗ ଶ୍ରଜ ଅନନ୍ତ ଅଛୁ ।
ଭୂତଳସ୍ଥ ଦଳମାଳ   କଣ୍ଠେ ନୁହର ଗରଳ
ତନୁ ମଳୟଜ ମୋର ଭସ୍ମ ନୁହର ।
ଶୁଣ କାମ କହୁଲ ତୋତେ
ଜଳ କଣ୍ଠ କୋଳେ କାନ୍ତା ଥାଇ ଜଳତେ ।୧୨।
ପ୍ରିୟାର ବଚ୍ଛେଦେ ମୋର   ତାପ ଅତ ଗର୍ଭର
ଅନଳ ଦହନ ପ୍ରାୟେ ହେଉଛୁ ଅଙ୍ଗ ।
ତେଣୁ ସେ ଏମାନ ଅଣି   ଶରୀରେ ଅଛୁଇ ଘେନ
କସ୍ତୁରଣ କୋପ ଭୁତୋ କର ଅନଙ୍ଗ ।
ତୋତେ କାମ ବନସ୍ତୁ କଲ
ପ୍ରହାରକ କର ଶର ଶଙ୍କର ବୋଲି ।୧୩।
ଶୁଣ ସ୍ଵସ୍ତେ ମନମଥ   ତନୁ ଅତ ଅଣବତ
ଭୂତ ସରସ୍ଥ ପଙ୍କରେ କ ଧର ମୋତେ ।
ଲୀଳା ଏ ଜୀବ ସଂସାର   ତ୍ରୈଲୋକ୍ୟେ ଗାରିମା ଯାର
ମୋହ ଗନ୍ଧ ପ୍ରାଣି ମାର କ ଘଣ ତୋତେ ।
ମୃଗାକ୍ଷୀର କଟାକ୍ଷ ବାଣେ
ପଞ୍ଚରେ ପଡ ଜର୍ଜର ହେଉଛୁ ଏବେ ।୧୪।
ଶୁଣ ଭୁ କହୁଲଂ ସଖି   ଅକଳଙ୍କ ଶଶି ମୁଖି
ଭୁଲଭା ଫୁଲ ଧନୁରେ କଣ୍ଟକ ଶର ।
ଏ ମୋର ମରମ ସ୍ଥାନେ   ପଶୁ ପଞ୍ଚ ଅନୁକ୍ଷଣେ
ଭୃଶିଳ କବଶ୍ୟ ଅବ ଯେଉଁଣ ମୋର ।

ଏଁର ଜନ ଏଥନ ଶ୍ରୁତ
ଭ୍ରୂଲତା ଅପାଙ୍ଗ ବକ୍ର କୁଟିଳ ଗତ । ୧୫ ।
ଶୁରଙ୍ଗ ଅଧର ତୋର ପକ୍ୱବିମ୍ବ ଫଳାକାର
ଦେଖିଲେ ଇଙ୍ଗ ତାହାର ବହଣ ଅଛି ।
ଷଦ କୁଚ କୁଚ କର ଖୁର ଏ ସରସ ଖିର
ଏହିଂହେଂ ମୋହୋର ପ୍ରାଣ ଥ୍ରାନ ବହୁଛି ।
କୃପା ମୋତେ ବର ଶୁଭେକି
ମଞ୍ଜୁଳ ମଦନ କର୍ମୀ ଯାଉଛୁଂ ଲୁଷି । ୧୬ ।
ପୁଳକପି ଦେଲ୍‌ଲ୍ରୁ ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶ ଲୋକ ପତି
ସୁଧା ଭୁବଲେ ପୁବେ ଖୀଡା କରୁଛୁଂ ମୁହିଂ ।
ଶସ୍ୱନ କୁଚ ଦ୍ୱାର ଅଭିଙ୍ଗନ ଚନ୍ଦ୍ର କର
ଯେତେ ସୁଖ ଭଡ ଯତ ଅସ୍ତର ଲିହ ।
ଚଞ୍ଚଳତା ଚରଣ ଅଣୀ
ଅପାଙ୍ଗେ ବୃହୁଂଲେ ଭ୍ରମ ହୁଅଇ ଦେଖି । ୧୭ ।
ଦେଖିଣ ତାପ ମୋହୋର ଫ୍ରିୟାର ମନେ ଜାଉଇ
ଭୁଲେ ଲୀଡି ଅଲିଙ୍ଗନ ଚୁମ୍ବନ ଦେଇ ।
ଯେଣୁ ଟେ ମଦନ ଶର ଶଯ୍ୟାରେ ଜରଚେହ ଅବ
ସୁଖ ଜଳଧି ମଧ୍ୟରେ ମଜ୍ଜଇଂ ମୁହିଂ ।
ମୁଖ ତାର ପଦ୍ମଂ ସୁବାସ
ଭୃଙ୍ଗ ପ୍ରାଯେ ମନ ମୋର ନ ଛଡେ ପାଶ । ୧୮ ।
ଦ୍ରୁହୁସିତ ବଙ୍କ ବାଣୀ ପୀୟୂଷ ପୁରିତ ଜାଣି
ଶ୍ରବଣେ ଶୁଣନ୍ତେ ଚିତ୍ତ ପ୍ରମୋଦ ହୋଯେ ।
ବିମ୍ବାଧର ମଧୁ ପାନେ ତୋଷ ଅତ ମୋର ମନେ
କଣସୁ ବିଳାସ ଯେତେ ଅନନ୍ଦ ମସେ ।
ତାହା ସଙ୍ଗେ କରୁଛୁଂ କେଳି
କେମନ୍ତେ ବର୍ଣ୍ଣିବ ଏବେ କବିକୁ ଶେଷ । ୧୯ ।
ଭ୍ରୂଲତା କାମୁକ ତାର ନୟନ ଅନଙ୍ଗ ଶର
ସିନ୍ଦୂରା ଶ୍ରବଣ ଯାଏ ଅଞ୍ଜନ ରେଖା ।
ଜଗତ ଜିଣି ମଦନ ବବଧ ଅସ୍ତ୍ର ମାନ
ସଜ୍ଜକାର ରହୁଂ ଥୋଇଂ କରୁଛି ସିଖା ।

ଅନ୍ତେ କରୁଅଛୁଂ ଭାଷାକୁ
ତ୍ରିଭୁବନେ ସମ ଆଉ ନାହିଁ ଯାହାକୁ ।୧୦।
ଶୁଣନ୍ତେ ସୁଜନ ଜନେ   ଯେସନ୍ତ ହୋଇଣ ମନେ
ସୁଧାର ବନ୍ତେହେ କୃଷ୍ଣ ବାଉଳ ହୋଇ ।
ତୁଚ୍ଛକ ବଶସ୍ତ୍ୱ ତାପ   ଶର୍ମ୍ମ କ ଯେ ସନେ ଆସ
ଲଭିବ ପରମ ସୁଖ ହରଷ ହୋଇଂ ।
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ପଦଂ ଚରଣ
ବନ୍ଦଇ ଧରଣୀଧର ପଶେ ଶରଣ ।୧୧।

ଇତି ଶ୍ରୀଗୀତ ଗୋବିନ୍ଦେ ଧରଣୀଧର ବର୍ଣ୍ଣିତେ କାମ ଧୃଷ୍ଟୋଷ୍ଣଃ ସର୍ଗଃ ।

ଷଷ୍ଠ ସର୍ଗଃ ।

ଗୁଣଚିନ୍ତା ଦେଶାକ୍ଷ ।

ଶୁଣନ୍ତେ ସୁଜନେ ଏଥୁ ରସ ବଚନ ।
ଯମୁନା ପୁଲିନ ବନେ ମଧୁସୂଦନ ।୧।
ବିରହ ତାପେଣ ଅତି ବିଷାଦ ହୋଇଂ ।
ବସିଛନ୍ତି ଯଦୁପତି ଶିର ଲୁଥାଇଂ ।୨।
ରାଧିକାର ପ୍ରେମ ଭର ଅନ୍ୱେଷଣ ହୁଏ ।
ସରସ୍ୱ ମଦନେଣ ତନୁ କ୍ଷୀଣ ମୁରୁଛ ।୩।
ଏସନ ସମୟେ ଆସି ମିଳେ ସଙ୍ଗିନୀ ।
ରାଧାର ବିରହ ଯେତେ କହିଲ ଦେଖି ।୪।
ଶୁଣ ତୁ ମାଧବ ମୋର ପ୍ରିୟବା ସଖୀ ।
ତୋ ଦ୍ୱାର ବିରହେ ଅତି ହୋଇଛନ୍ତି ଦୁଃଖୀ ।୫।
ମନ୍ମଥ ଶର ଲଗ୍ନେଣ ଅରତ ହୋଇ ।
ଲୁଚଇ ଚୈତନ୍ୟ ମନ ତୋ ଚିହ୍ନେ ଦେଇ ।୬।
ନିନ୍ଦଇ ଚନ୍ଦନ ଚନ୍ଦ୍ର କିରଣ ବୃନ୍ଦ ।
ମନେ ଅତି ତାପେଣ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ନ ଧରଇ ।୭।
ମଳୟ ପବନ ସଖୀ ଲାଗନ୍ତେ ଦେହ ।
ଗରଳ ଜ୍ୱାଳାର ପ୍ରାୟେ କରଇ ଦାହ ।୮।
ଜଣ୍ଡରଇ ସଖୀ ଦେ ଚନ୍ଦନ କନ୍ଦର ।
କାଳ ସର୍ପ ସଦନ ଭାବୁଂର ଉପର ।୯।

ତାର ବଶ ହୋଇ ସେନ ବହୁଛି ଏହି ।
ତେଣୁ ସେ ହୃଦୟ ମୋର ହେଉଛି ଦହି ॥ ୧୦ ॥
ମନ ସିଜ ଶର ପଡେ ଅନବରତ ।
ସଖୀର ମରମ ସ୍ଥାନ ହୃଦୟ ଗତ ॥ ୧୧ ॥
ତେଣୁ ସେ ଜଳଜ ଆଣି ପଙ୍କଜ ଦଳ ।
ବାନ୍ଧଇ ସଖୀର ଉରେ ଭୂତ ମଣ୍ଡଳ ॥ ୧୨ ॥
ତହୁଂ ସେ ହୃଦରେ ତୋତେ ଅଛଇ ଧରି ।
କାମ ଶର ନିବାରଣେ କବଚ କରି ॥ ୧୩ ॥
ଶୁଣିଣ ବିଳାପ ସଖୀ କଲେ ମୋହୋର ।
କୁର ଆଚରଣ ଦୃଢ କଲା ତୋହୋର ॥ ୧୪ ॥
ତବ ଅଲିଙ୍ଗନ ଶୁଣ ବାଞ୍ଛିତ ମନ ।
କୁସୁମର ଶଯ୍ୟା କରି ଅଛି ବିଧାନ ॥ ୧୫ ॥
ବହଇ ଲୋତକ ସଖୀ ମୁଖ କମଳ ।
ଲୋଚନୁ ଜଳ ବହନ୍ତେ ଏକଲ ଧାର ॥ ୧୬ ॥
ରାହୁ ଗ୍ରାସେ ଚନ୍ଦ୍ର ଯାତେ ତନ୍ତ୍ର ଯେସନ ।
ଝରଇ ଅମୃତ ଧାର ଜାଣି ସେସନ ॥ ୧୭ ॥
ଏମନ୍ତେ କଷ୍ଟରେ ସେନ ବସିଣ ସଖୀ ।
ରହଇ ମଦନଦର୍ପ ଅତି ସୁଚିରଖୀ ॥ ୧୮ ॥
ମଳୟ ଗେ ଚିତ୍ତେ ଘାନ କରଣ ରହି ।
କରେଣ ଟୁଟ ବହୁଳ ଶରେକ ଦେଇ ॥ ୧୯ ॥
ଅହର୍ଣ୍ଣ ମୁ ରତ ତୋତେ ଅଭିନ୍ନ କରି ।
ଚରଣେ ପଡି ବୋଲଇ ଶରଣ ହରି ॥ ୨୦ ॥
ପୁଣ ପୁଣ ପାଦେ ପଡି ବୋଲଇ ସମା ।
ତାର ବନ୍ଧୁ ମୋର ତନୁ ବହେ ଚନ୍ଦ୍ରମା ॥ ୨୧ ॥
ଧ୍ୟାନେଣ ଅଛନ୍ତି ତୋତେ ଉଦ୍ଧ କରଇ ।
ବିଷାଦ ହୋଇଣ ପୁନରପି ଦୁଃଖଇ ॥ ୨୨ ॥
ସ୍ନେହଂଲେ ନ ଦେଖିଣ ଚୈତନ୍ୟ ହୁଜାଇ ।
କ୍ଷଣେ କ୍ଷଣେ ରୋଦନ ସେ କରଇ ସ୍ୱସ୍ଥ ॥ ୨୩ ॥
କ୍ଷଣ କ୍ଷଣ ଭରେ ସଖୀ ବିଷାଦ ହୋଇ ।
କ୍ଷଣକେ ସ୍ନେହଣ ଚାପ ସୈର୍ଯ୍ୟ ହୁଅଇ ॥ ୨୪ ॥

ତୋହ୍ୱୋର ବରହେ ସଖୀ ବହ୍ନିର ମତ ।
ସାଭଥ ହରଣୀପ୍ରେ ହୋଇ ସୁନ୍ଦରୀ । ୨୫ ।
ସୁହନ୍ତୁ ଅରଣ୍ୟ ପ୍ରାୟେ ମଣଇ ସଖୀ ।
ଫୁଲ ମାଳା ଭୟେ ଦେଢି ବସିଲେ ଅଛି । ୨୬ ।
ଶୀତଳ ସମୀର ତାର ତାପଇ କାୟେ ।
ଦାବାଗ୍ନିର ଜ୍ୱାଲା ଭୟେ କରଇ ଭୟେ । ୨୭ ।
ମଦନ ହସ୍ତର ବାଣ କାଳ ତାହାଙ୍କୁ ।
ଶାର୍ଦ୍ଦୂଳ ହରଷ ଯେସନେ ଦେଖି କୁରଙ୍ଗୁ । ୨୮ ।
ଶୁଣ ତୁ କେଶବ ସଖା ତୋହୋର ବନ୍ଧୁ ।
ହାଲେ ଅତି କ୍ଷୀଣ ତାର ହୋଇଲା ତନୁ । ୨୯ ।
ଅମଳ ମୁକୁତା ହାର କୁଚ ଉପରେ ।
ବହି ନ ପାରଇ ଶକ୍ତ ହୋଇଲା ତାରେ । ୩୦ ।
ମଳୟ ପଙ୍କଜ ବଣ ଦେଖି ତରୁଣୀ ।
ତନୁକୁ ଶଙ୍କଇ ନ ସେ ଗରଳ ଜାଣି । ୩୧ ।
ନିଶ୍ୱାସ ସମୀର ଅତି ଘନ ଶୀତଳ ।
ତୋର ବନ୍ଧୁ ଯେସନେ ମଦନ ଅନଳ । ୩୨ ।
ନିରନ୍ତରେ ଅଶ୍ରୁ ଜଳ ଗଳଇ ତାର ।
ସଜଳ ଦଶେ ପଦ୍ମାର ଲୋଚନୁ ଜାର । ୩୩ ।
ନିରସ ହୋଇଲା ତାର ନସୂନ ବେଣୀ ।
ମୃଣାଳ୍କଂ ଶଶିଳ ପକ୍ଷଂ ପାଖୁଡ଼ା ଜାଣି । ୩୪ ।
ନଳିନ ପଲ୍ଲବ ଶଯ୍ୟା ଦେଖି କାମିନୀ ।
ସୁହୃଂ ନ ପାରଇ ଭୟେ ଜଳଇ ବହ୍ନି । ୩୫ ।
ବସିଣ କପୋଳେ କର ଦେଇଣ ଶ୍ୟାମା ।
ବଦନ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ କି କଳଙ୍କ ଚନ୍ଦ୍ରମା । ୩୬ ।
ହରି ହରି ବୋଲି ଜପେ ଏକାନ୍ତ ହୋଇ ।
ସଫଳ ହୋଇବ ଯେବେ ଅସିବେ ହରି । ୩୭ ।
କୋହଲେ ବିରହ ତାପେ ମୃତ ହୋଇବ ।
ନିସ୍ତାର କରଣ ବୃନ୍ଦି ମୁହଂ ଲଭିବ । ୩୮ ।
ଏ ତୋର ହୃଦୟ ହର କଠୋର ଅତି ।
ବଜ୍ରକୁଂ କଠିଣ ଅତି ଦାରୁଣ ମତି । ୩୯ ।

କାମାତୁର ବ୍ୟାଧି ପୀଡ଼ା କରଣ ବିଧା ।
ତୋର ଅଙ୍ଗାମୃତ ଦେଇ ହରବ ବାଧା । ୪୦ ।
ଅସାଧ୍ୟ ବ୍ୟାଧି ଅଣିମା କୁମାରେ ତାର ।
ତୋର ଅଙ୍ଗାମୃତ ଦେଇ ରଖ ସୁନ୍ଦର । ୪୧ ।
କନ୍ଦର୍ପ କୁଟେର ଅନୁଜ ଶରୀର ତାର ।
ଅଧୈର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଛୁ ଚିଭ ନ ରହେ ଆଉ । ୪୨ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦନ କମଳ ଚିନ୍ତିଲେ ମନ ।
ସମ୍ଭ୍ରମ କୁଅଇ ସଖୀ ହସଇ ଜନ । ୪୩ ।
ତବ କ୍ରୀଡ଼ା ରସ ଧ୍ୟାନ କରଇ ବସି ।
ଦୁର୍ବଳ ହୋଇଲା ଅତ କୁଟିଳ କେଶୀ । ୪୪ ।
ଅନଙ୍ଗ ଅନଳୁଂ କାରେ ଉଦ୍ଧର ଧର ।
କୁହ ସେ ତାହାର ଚିତ୍ତ ଶୀତଳ କର । ୪୫ ।
ପୂର୍ବେଣ କ୍ଷଣକେ ତୋର କରନ୍ତେ ସଖୀ ।
ସହୁ ନ ପାରଣ ଅତ ହୋଇଛୁ ଦୁଃଖୀ । ୪୬ ।
ନସ୍ୟ ନ ପିନ୍ଧାଉବାକୁ ବନ୍ଦେଜ ଯାଇ ।
ମନସିଜ ତାପେ ଶୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଛୁ ଦେହ । ୪୭ ।
ଏବେହେଂ ବହୁଛୁ ମନ୍ଦ ମଳୟ ବନ ।
ବୃନ୍ଦ ତାଳ ବକୁଳିଛୁ ଅତ ଗହନ । ୪୮ ।
ଏଥକୁ ଦେଖିଲେ ସେ କ ଧରବ ଦେହ ।
ଚିର କାଳୁଂ ତୋହୋରେ ହୋଇଣ ବରହ । ୪୯ ।
ଶୁଣ ହେ ସୁଜନେ ମୃଦୁ ମଧୁର ବାଣୀ ।
କୁର ବରହେ ଅକୁଳ ରମଣୀ ମଣି । ୫୦ ।
କହଇ ସଜନୀ ମଧୁ ରିପୁ ଅଗ୍ରତ ।
କୃଷ୍ଣ କ୍ରୀଡ଼ା ରସ ଖଡ଼ ଛନ୍ଦ ଉଚିତ । ୫୧ ।
ଦନ ବନ୍ଦ୍ୟ ଦସ୍ୟୁ ସିନ୍ଧୁ ପଙ୍କଜ ପାଦ ।
ଧରଣୀଧରର ଶିରେ ଶଶ୍ର ବଷାଦ । ୫୨ ।

ଇତ ଶ୍ରୀଗୀତ ଗୋବନ୍ଦେ ଧରଣୀଧର ବର୍ଣ୍ଣିତେ ନାମ ଚତୁର୍ଥଃ ସର୍ଗଃ ।

ସପ୍ତମ ସର୍ଗଃ ।

ସ୍ୱଗ ଲଳଣୀ ଗୀତ ।

ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ ଶୁଣ ସୁସ୍ୱର ସୁଜନେ ।
ରାଧିକାର ବିରହ ଚରିତ ଯେତେ ମାନେହେ ॥ ୧ ॥
କହନ୍ତେ ଶଙ୍କମା ସେ ଶୁଣିଲେ କମ୍ପୁପାଣି ।
ବୋଲନ୍ତି କୋମଳ ଯେ ଅମିୟ ରସ ବାଣୀ ଯେ ॥ ୨ ॥
ଶୁଣ ତୁ ସଜନି ମୁ ଏବେକେ କରି ଥାଉଁ ।
ମୋହୋର ବଚନେ ରାଧିକାକୁ ଅଣ ଯାଉଁ ହେ ॥ ୩ ॥
ମଧୁରିପୁ ଆଜ୍ଞାରେ ଚଳଇ ସହଚରୀ ।
ପୁନରପି ଦେଖିଲେ ସେ ରାଧିକା ସୁନ୍ଦରୀ ଯେ ॥ ୪ ॥
କହଇ ସଖୀର ଅଗେ ହୃଦ କଥାମାନ ।
ଶୁଣ ତୁ ମିତଣି ଯେ ହୋଇଣ ସାବଧାନ ହେ ॥ ୫ ॥
ତୋହୋର ବିରହେ ବନମାଳୀ ଅତି ଦୁଃଖୀ ।
ବଣାଦେବଣ ବସିଅଛୁ ଅଇଲି ମୁ ଦେଖି ହେ ॥ ୬ ॥
ମଦନ ସର୍ଗତେ ବହେ ମଳୟ ପବନ ।
ଫୁଟିଲେ କୁସୁମ ହୃଦ ହୁଦ ବିଦାରଣ ହେ ॥ ୭ ॥
ଚନ୍ଦ୍ରମା କିରଣ ପଡେ ଦହେ କାମ ବାଣ ।
ବିକଳ ବିଳାପ ମନେ ଲଭିଲ ମରଣ ଗୋ ॥ ୮ ॥
ଭୃଙ୍ଗ କୁଳ ଧ୍ୱନି ଶୁଣି ଲଭିଲ ଶ୍ରବଣ ।
କରେହେ ଚଞ୍ଚଳ ମତି ନିଶି ଦିବା କ୍ଷୀଣ ଗୋ ॥ ୯ ॥
ବସିଛୁ ବିପିନେ ଶତ ଦୁଃଖ ଅନୁପାମ ।
ଶୋଇ ଅବନୀରେ ଶୋକେ ଧରି ତବ ନାମ ଗୋ ॥ ୧୦ ॥
ପୂର୍ବେଣ ତାହାର ତୋର ସମଯୋଗ ହୋଇ ।
ଉପଗତ ଆଶା ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଥିବ ଚହୁଁ ଯେ ॥ ୧୧ ॥
ଏବେ ସେହି କୁଞ୍ଜ ସଦନରେ ମାଧବ ।
ମନମଥ ଗର୍ବ କରି ଥାଇ ଅଛୁ ତବ ଗୋ ॥ ୧୨ ॥
ତୋହୋର କ୍ରୀଡା ଚରଣ ମନ୍ତ୍ର ଜପ କରି ।
ବାଞ୍ଛିତ ଫଳ ତାହାର ଶୁଣସି ସୁନ୍ଦରୀ ଗୋ ॥ ୧୩ ॥
ଏ ତୋର ସଘନ ଏ କଠିଣ କୁଚ ଦ୍ୱୟ ।
ଦୂରେ ରତ ଆଇଗଲ ସୁଧା ରସ ପାଇ ଗୋ ॥ ୧୪ ॥

ସମ୍ପରେ ପବନ ବହେ ଯମୁନାର ତଟେ ।
ବସିଛନ୍ତି ବନମାଳୀ ସୁହଂ ଚୋଟେ ବାଟେ ଗୋ ।୧୫।
ଚଲ ଶୀଘ୍ରମ୍ଭକ ସଖି ବିଳମ୍ବ ନ କର ।
କାମ ମନୋହର ବେଶ ହୋଇ ଅଭିସାର ଗୋ ।୧୬।
ରତ ସୁଖ କ୍ରୀଡା ରସ ସଂସାରରେ ସାର ।
ପ୍ରାଣ ନାଥ ସନ୍ନିଧକୁ ବେଗେ ଅନୁସର ଗୋ ।୧୭।
ତୋର ନାମ ଧରିଣ ସେ ଦେବ ଗୋପୀନାଥ ।
ବାଦଇ ମଧୁର ଧ୍ୱନି କରଇ ସଙ୍କେତ ଗୋ ।୧୮।
ପବନେ ଉଡିଣ ରେଣୁ ପଡିଲେ ଦେହର ।
ବହୁତ ପ୍ରକାରେ ମନେ ଦେଖେ ଦାମୋଦର ଗୋ ।୧୯।
ଦୋଳଇ ସୁଧାର ଅଙ୍ଗ ମଳୟଜ ରେଣୁ ।
ପବନ ଶବ୍ଦରେ ଅଛି ଯୋଡେ ମୋର ତନୁ ଗୋ ।୨୦।
ବୃକ୍ଷରେ ପକ୍ଷୀ ବସନ୍ତି ପତ୍ରେ ପତ୍ରେ ବ.ଢ ।
ସଚକିତ ହୁଅଇ ସେ ଅସଳ ପର ତେଜ ଗୋ ।୨୧।
ତୋହର ଅଭିଳାଷ ପ୍ରାପ୍ତେ ମଣଇ ମୁରହର ।
ରଚନା କରଇ ଶଯ୍ୟା ପଲ୍ଲବ ବସ୍ତ୍ରାଇ ସେ ।୨୨।
ତରଳ ନୟନ ତ୍ୱାହାରିଂ ସୁନ୍ଦରୀ ହର ।
ସୁହାରିଂ ତବ ଅଗମ ପଥ ଅନୁସର ଗୋ ।୨୩।
ଶୁଣ ଭୁ ପ୍ରାଣର ସଖୀ ବଚନ ମୋହୋର ।
ରଣିତ ଶବଦ ଏନୁପୁର ଦୂର କର ଗୋ ।୨୪।
କ୍ରୀଡାର କାଳକୁ ଏତୁ ଛପୁ ପ୍ରାପ୍ତେ ମଣି ।
କବଇ ତମିସ୍ର କୁଞ୍ଜେ ଚଳସି ମିଳଣି ଗୋ ।୨୫।
ଅସିତ ବସନେ ତନୁ ସଂବୃତ କର ।
ସୁଦ୍ଧବେ ସୁବେଶ ହୋଇ ପଥ ଅନୁସର ଗୋ ।୨୬।
ବପସ୍ଥିତ ରଙ୍କାଳେ ମୁକୁତାର ହାର ।
ଅତ ସୁରଚିତ ମୁଦ୍ର ରୂପୁ ହୃଦପୂର ଗୋ ।୨୭।
ଯେସନେ ଶ୍ୟାମଳ ମେଘେ ବକପନ୍ତି ଶୋଭେ ।
ରବ ଚକୁ ଚମ୍ପ କ ଘଡିତ ଲଡା ପ୍ରାପ୍ତେ ଗୋ ।୨୮।
ଅନେକ କାଳର ପୁଣ୍ୟ ଲଭିବୁ ସୁନ୍ଦରୀ ।
ଚଳ ଏବେ ମୋହୋର ବଚନ ହେଜୁ କହି ସେ ।୨୯।

କର୍ପୂର ପଲ୍ଲବ ଶଯ୍ୟା ସୁଚିକଣ କରଣ ।
ତୋର ଅପେକ୍ଷେ ବସିଅଛି ରାଜୀବ ଲୋଚନ ଗୋ । ୩୦ ।
ତହିଁ ଯାଇଁ ପ୍ରବେଶ ହୋଇବୁ ଯେତେବେଳେ ।
କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଦେଖିଣ ତୁ ମନରୁ ମାନ ତେଜିଲେ ଗୋ । ୩୧ ।
ଏ ତୋହୋର ମେଖଳା ବସନ ଦୂର କରୁ ।
ପଞ୍ଚଶର ଭଜନ ଯାକ ସମର୍ପିବୁ ଦୂରୁ ଗୋ । ୩୨ ।
ତୋତେ ଦେଖି ହରଷ ହୋଇବ କୃଷ୍ଣ ମନ ।
ଚାତକ ପ୍ରାୟତ ଯେସନ୍ତେ ବରଷ ଦର୍ଶନ ଗୋ । ୩୩ ।
ହୃଦୟ ତୋହୋର ମାନ ଜଗତ ଶ୍ରାବଣ ।
ରଜନୀ ପ୍ରବେଶେ ଦନ ହୋଇଅଛି କ୍ଷୀଣ ଗୋ । ୩୪ ।
ମୋହୋର ବଚନ କର ବେଗେ ଯତ୍ନ ତୁଷ ।
ମଧୁ ରିପୁ ମନୋରଥ ବାଞ୍ଛା ତୁ ପୂରଅ ଗୋ । ୩୫ ।
ଏ ତୋହୋର ପଦ ଅତ ଦୁଃଖେ ବହିଁ ଅଛି ।
ଭାଷା ଅଟେ କେବଳ ନିଃଶ୍ୱାସ ବହୁଅଛି ଯେ । ୩୬ ।
କ୍ଷଣେ ମୂର୍ଛା ଯାଇ କ୍ଷଣେ ହୁଅଇ ସଚେତ ।
କ୍ଷଣେ କୃଷ୍ଣ ବୁଝେ ପଶି ମୁହାଇଂ ଚଳଇ ଯେ । ୩୭ ।
ମଧୁକର ବାଣୀ ତାକୁ ଦୁଃଖଦାୟକ ପ୍ରାଏ ।
କ୍ଷଣକେ ପଲ୍ଲବ ଶଯ୍ୟା କରଇ ଉପାୟେ ଗୋ । ୩୮ ।
ଆକୁଳ ହୋଇଣ ପୁଣ ପୁଣି ଯାଇ ମୋହ ।
ମଦନ ଦହନ କରୁଅଛି ତାର ଦେହ ଯେ । ୩୯ ।
ତୋହୋରେ ଲୋଚନ ତାର ବହେ ନିରନ୍ତର ।
ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କି ମଧୁ ଫେଣା ବହେ ଝର ଝର ଗୋ । ୪୦ ।
ଦେଖିଣ ଦବଶ ନାଥ ବେଗେ ଅସ୍ତ ଗଲା ।
ଗୋବନ ଦେବତା ଅର୍ଥେ ରଜନୀ ହୋଇଲା ଯେ । ୪୧ ।
ଚକ୍ରବାକ ବନ୍ଧେନ କାରଣ ଅତ ସ୍ୱଚ୍ଛ ।
ମୋହୋର ପ୍ରାର୍ଥନା ତୋତେ କଲା ସେହୁ ସ୍ୱଚ୍ଛ ଯେ । ୪୨ ।
ଶୁଣ ତୁ ସୁନ୍ଦରୀ ଏତେ କଲମ୍ବେ କି ଫଳ ।
ରମ୍ୟ ସ୍ଥାନେ ଅଭିସାର କର ଏହୁ କାଳ ଗୋ । ୪୩ ।
ବୋଲଇ ସଜନୀ ଏକ ଦନେ କଣା ଯୋରେ ।
ଶୁଣିବ କଳିନ୍ଦା ବାମା ଅଭିସାର କରେ ଗୋ । ୪୪ ।

ତାହାର ବକ୍ଷର ପରି ରମଣୀର ଅଙ୍ଗେ ।
ହେବେଟି ସ୍ଥାନକୁ ସେତୁ ଗମନ୍ତି ହରଷେ ଯେ । ୪୫ ।
କବରୀ ଆକାର ଦେଖି ଲେଖ ହୋଇଛି ଭୂମି ।
କଳ୍ପ ଘନ ପକ୍ଷୀ ବୋଲି ନ ପାରିଲେ ଚିହ୍ନି ଗୋ । ୪୬ ।
ତାହାର ପାଁଚ ଗମିଲେ ତାକୁ ପ୍ରାପ୍ତେ ମଣି
କରନ୍ତି ବିବିଧ ରସ କ୍ରୀଡ଼ା ପରି ମାଣି ଯେ । ୪୭ ।
ଦୁଙ୍କେ ଉଡ଼ି ଆଲିଙ୍ଗନ ବଦନେ ଚୁମ୍ବନ ।
କଠିଣ କୁଚରେ ଅଙ୍ଗୁ ନଖ କ୍ଷତମାନ ଯେ । ୪୮ ।
ବଢ଼ିଲା ସୁରତ ସେ ବସନ୍ତ ମୁକୁର ।
ଜାଣି ଲଜ୍ଜା ଥାଉଁଲେ ସେ ରତ ଅବଶେଷ ଯେ । ୪୯ ।
ସାହିଡ଼ିଂ ବଢାଇଲେ ଖଣ୍ଡ ନ ଜାଣନ୍ତି କେହି ।
ଗାଢେଣ ସୁରତ ରସ ଆରମ୍ଭିଲେ ତହିଁ ଯେ । ୫୦ ।
ତେସନ ପ୍ରାଣେଶ ଏକୁ ହୋଇଛନ୍ତି ଭଞ୍ଜନ ।
ହୃଦ ପାଶେ ଆଉଷାଳ ଭଳ ଲୁ ମିଳନ୍ତି ଗୋ । ୫୧ ।
ସବୁଗୁ ଚରଣ ଦୂର କର ମୋର ମନ ।
ସଜ୍ଜନ ଭମିଲ ପଥେ କରନ୍ତି ଗମନ ଗୋ । ୫୨ ।
ଡରୁଡଲେ କ୍ଷଣେ କ୍ଷଣେ ବିଶ୍ରାମ କରନ୍ତୁ ।
ସ୍ୱପ୍ନରେ ସ୍ୱପ୍ନରେ କୃଷ୍ଣ ସଙ୍ଗେ ମିଳିବୁ ଗୋ । ୫୩ ।
ଶୁଭ ଯୋଗେ ସୁମୁଖୀ କରନ୍ତି ଅନୁକୂଳ ।
ଏ ମୋହ ବଚନ ସଖୀ ନ କରନ୍ତି ହେଳ ଗୋ । ୫୪ ।
ଅନଙ୍ଗ ଭଙ୍ଗେ ମୋର ଉଦ୍ବେଳିବ ଚନ୍ଦ୍ର ।
କୃତାର୍ଥ-ହୋଇବ ତୋତେ ଦେଖି ନନ୍ଦ ସୁନୁ ଗୋ । ୫୫ ।
ଶୁଣନ୍ତେ ସୁନ୍ଦରୀ ମନ ସାବଧାନ ହୋଇ ।
କୃଷ୍ଣର ବରହ ଦୂଷ୍ଣ କ୍ଷୀଣ ଅଙ୍ଗେ ବହି ଯେ । ୫୬ ।
ବୁଝିବଲେ ଯେତେକ ସେ ବିହ୍ବଳ ମଣାଇ ।
ଶୁଣି ଚନ୍ଦ୍ରବଦନୀ କୁମ୍ଭିନ ଦୁଷ୍ଟି ଦେଲା ଯେ । ୫୭ ।
କୃଷ୍ଣ କ୍ରୀଡ଼ା ରସ ଏ ବରଷ ଭାପ ଗଞ୍ଜେ ।
ସପ୍ତମ ଛାନ୍ଦ ଏହୁ ଭଣିଲ ମନ ରଙ୍ଗେ ଯେ । ୫୮ ।
ନରଜ ନମ୍ବିକା ଉଦ୍ଧାରିଲ ଶୁଭ ପଦ ।
ପାଦପଙ୍କ ବନ୍ଧ ଶୋଭୁଛ ସନ୍ତାନ ଖଣ୍ଡ ଯେ । ୫୯ ।

ମଧୁକର ଯେସନ୍ତେ ଧରଣୀଧର ମତ ।
ହରିର ଶରଣ ବିନୁ ନାହିଁ ଆନ ଗତ ଯେ । ୨୦ ।
ଇତି ଶ୍ରୀଗୀତ ଗୋବିନ୍ଦେ ଧରଣୀଧର ବର୍ଣ୍ଣିତେ କାମ ପଞ୍ଚମଃ ସର୍ଗଃ ।

ଷଷ୍ଠମ ଛନ୍ଦ ।

ଗୁର ମଙ୍ଗଳ ।

ଶୁଧିକାକୁ ବୁଝାଇ ଚଳନ୍ତ ସହଚରୀ ।
ମିଳିଲ ଗୋବିନ୍ଦ ପାଶେ ସଖୀ ସହଚରୀ । ୧ ।
ଶୁଣ ତୁ ମାଧବ ସୁଧା ଯାଉଛି ବରଷ୍ଣି ।
ତୋର ପାଶେ ଅସିବାକୁ ଅଶକତ ଦେଖି । ୨ ।
ଚିରକାଳ ତୋହୋରେ ଅନୁରାଗି ତରୁଣୀ ।
ତୋହୋର ଚରଣମାନ କଣି ଦବା ଗୁଣି । ୩ ।
ମନ ମନସିଜ ତାର ଦହଇ ସେ ମନ ।
ଲଭା ସ୍ୱର୍ଗେ ଦେଖିଲି ମୁଁ ତନୁ ଅତି କ୍ଷୀଣ । ୪ ।
ଦକ୍ଷିଣ ସ୍ୱହାଇଂ ସଖୀ ସେ ସକଳ ଦଣ ।
ତୋହୋର ମଧୁରାଧର ପାନେ ଗୁଡ ଅଶ । ୫ ।
ବଣାର କୃଷ୍ଣ ସଦନେ ଶୁଖିଲା ସୁନ୍ଦରୀ ।
ଜଗତର ନାଥ ପ୍ରଭୁ ଶୁଣ ଦେବ ହରି । ୬ ।
ତୋହୋରେ ଶରଣ ବୋଲି ହୃଦଇ କର୍ପରେ ।
ଚରଣେ ଚଳି ନ ପାରୁ ପଡ଼ଇ ଭୂମିରେ । ୭ ।
ଘନ ରତି ରସ ଅବେଶ ଶାବକ ସେ ଧରୁ ।
କମଳ ମୃଣାଳ ବର ବଳୟକୁ କରୁ । ୮ ।
ଭୂଷଣ ହୋଇ ତନୁକୁ ସ୍ୱଦେହଂ ଅଙ୍ଗନା ।
ମଧୁ ରିପୁ ଅବରଣେ ଏହି ଭାବ ସିନା । ୯ ।
କଲ୍ପଇ ଏସନ୍ତେ ଧ୍ୟାନକୁ ମୁରହ ।
ନଳିନ ହୃଦରେ ସେତୁ ବେଦନ ବଢ଼ାଇ । ୧୦ ।
ଏତେ ବୋଲି ଚିତ୍ତ ସ୍ଥିର କରଣ ସୁନ୍ଦରୀ ।
ବାରେ ବାରେ ସୁମରିଣ ହରି ହରି କରୁ । ୧୧ ।

ଗଢ଼ୁଛ ତିମିର ପୁଞ୍ଜ ଭୁବନକୁ ଦେଖି ।
ଜଳଧର ମେଘ ଜ ଏ ସଖା ଉପଲେଖି । ୧୨ ।
ଚୋର ଏପ ବୋଲ୍ ସେତୁ କରନ୍ତୁ ସେ ବୋଲ ।
ଶୂନ୍ୟକୁ ତୁମ୍ଭର ବେଳ ହୃଷ୍ଟର ସେ ଖେଳ । ୧୩ ।
ଏ ଚୋର ଗମନ ହୁର ବଲମ୍ବୁ ଦେଖି ।
ଲଜ୍ଜା ଛାଡ଼ି ବଳାପ ସେବନ କରେ ସଖୀ । ୧୪ ।
ବପୁଲ ପୁଲକ ଘନ କପୋଳ ଯାହାର ।
ଅନ୍ତରେ ଲଜ୍ଜିତ ଶୀତ ଶାଙ୍କୁକଂ ବକାର । ୧୫ ।
ବ୍ୟାକୁଳ ହୋଇଣ ବାଣୀ ନ ଯାଉଛୁ କହୁ ।
ମନସିଜ ଚିନ୍ତା ତାପ କେତେକେ ସହୁ । ୧୬ ।
ବୁଡ଼ିଲା ମଦନ ସିନ୍ଧୁରେ ଶିଶୁ ମୃଗାକ୍ଷୀ ।
ଶୁଣ ଧୂର୍ତ୍ତ ତୋତେ ମାତ୍ର ଧ୍ୟାନ କରୁଅଛି । ୧୭ ।
ନାନା ଅଳଙ୍କାରବ ଅଙ୍ଗେ ଭୂଷିତ ହୋଇ ।
ପବନ ଚଳିଲେ ପତ୍ର ତତ୍ତ୍ୱର୍ଦ୍ଧରେ ଶୁହିଁ । ୧୮ ।
ତୋତେହାଇ ଅଗତ ପ୍ରାପ୍ତେ ମଣଇ ସେ ସଖୀ ।
କାମ ଶଯ୍ୟା ବହିଣ ବହୁତ ବେଳ ଧ୍ୟାଇ । ୧୯ ।
କଳ୍ପନା ବଣିକ ମତେ ଅତ ସୁନ୍ଦରେସେ ।
ଶଯ୍ୟା କର୍ତ୍ତା କଲା ନିଶ୍ଚେ ତବ କେଳି ଆଶେ । ୨୦ ।
ଯଦ୍ୟପି ତୋତେ ନ ଦେଖିଲୁ ସେ କମଳ ମୁଖୀ ।
କେଉଁର ହେଲା କାମ ଶରେ ତନୁ ଅତ ଦୁଃଖୀ । ୨୧ ।
ଏମନ ପ୍ରକାରେ କଣୀ କପାଳ ସଜନୀ ।
ତାଙ୍କରେ ଶାଶୁ ଭର ନାଥ ମୋ ବଚନ ଶୁଣ । ୨୨ ।
ଶୁଣହେ ସୁଜନେ ମନ କରିଣ ସୁସ୍ଥିର ।
ତାପ ଶମିବନ ହୁର ରସ ଗଣଧର । ୨୩ ।
ସୁଧାର ତରଙ୍ଗ ସମାନ ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ଅଙ୍ଗେ ।
କହୁଛ ସଜନୀ ସେ ମଧୁର ମୃଦୁ ଭଙ୍ଗେ । ୨୪ ।
କୃଷ୍ଣ କ୍ରୀଡ଼ା ରସ ଏହୁ ଅଷ୍ଟମ ପ୍ରବନ୍ଧ ।
ଧରଣୀଧରର ଶିରେ ମୁକୁନ୍ଦଙ୍କ ପାଦ । ୨୫ ।

ଇତି ଶ୍ରୀଗୀତ ଗୋବିନ୍ଦେ ଧରଣୀଧର ବର୍ଣ୍ଣିତେ ନାମ ଷଷ୍ଠ ସର୍ଗଃ ।

ଚଉଦଶ ଛାନ୍ଦ ।

ରାଗ ଚିନ୍ତାଭୈରବ ।

ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ ଶୁଣ ରସ । ସଖୀ ଦେଖି ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ପାଶେଁ ।
ଏକାନ୍ତ ହୋଇଣ ଗୋରୀ ଅରଣ୍ୟରେ ବସି ଅନାଇଲେ କାହିଁକି ବାସ ହେ ।
ସୁନ୍ଦରୀ ।୧।
ଚିର ଅକୁର ବରଣ ଚାର । ଉନ୍ମୁଗ୍ଧଙ୍କ ମଦନ ଭୂର ।
କପୋଳ ଉଳେ ପନ୍ତୁଂ କର ହେବନ୍ତ ହେ ବଶୁଅଛୁ ଅଚଳେ ଗୋବିନ୍ଦ ରୂର ହେ ।
ସୁନ୍ଦରୀ ।୨।
ଏସନେକ ସମସ୍ତରେ ଭଲ୍ହିଂ । ଭଦ୍ରେ ହୋଇଣ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଆଇଂ ।
ଅନ୍ଧକାର ପଥ ଜଗେଥିଲା ପନ୍ତୁଂ ଭଣ୍ଡ ଦୋଷେଣ ବଇଜ ଭୁହିଂ ହେ ।
ଚନ୍ଦ୍ରମା ।୩।
ଭାବ ଦୀପ୍ତି କରଣ ସମୟେ । ବୃନ୍ଦାବନ ସୁନ୍ଦର ପ୍ରକାଶେ ।
ସୁଖ ଦରେ କାଣ୍ଡ ବଦନ ଭଳକ ଉଦେ ଚନ୍ଦନ ବନ୍ଧୁ ପ୍ରକାଶେ ହେ ।
ସୁନ୍ଦରୀ ।୪।
ପନ୍ତୁଂ ଗଣି ବସ୍ତ୍ର ପ୍ରସରିଲା । ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ଦୀପ ଝିଙ୍କୁ ଉଜୁଳିଲା ।
ବଦନ ଦେଖି ସେ ମାଧବ ଅଗମ କାଳ ପ୍ରକାରେ ବିଳାପ କଲା ହେ ।
ସୁନ୍ଦରୀ ।୫।
ବୋଲେ ବନ୍ଧୁ ବ୍ରମା କଷ୍ଟେଂ ହୋଇଲା । ପନ୍ତୁଂ ହୁର ଦେବଦେବେଁ ନଇଲା ।
ପ୍ରୁବା ବସ୍ତ୍ର ଏଥିପ ପଲ୍ଲବନ ମୋର ସକଳ ବିଫଳ ହେଲା ହେ ।
ଦାରୁଣ ।୬।
ମୁହିଂ କାହାରେ ଶରଣ ଯିବ । କାମ ଶର ଦେଖନେ ସହିବ ।
ଭଜିଲା ମୋହୋରେ ସଖୀ ସହଚରୀ ଆଉ କାହାକୁ ବର ଭଜିବ ହେ ।
ଦାରୁଣ ।୭।
ଯାହା ପାଇଂ ଅରଣ୍ୟ ଏବନ । ଜଣୀ ଭ୍ରମିଲ୍ ଅତ ଗହନ ।
ସେ କୃଷ୍ଣ ବନ୍ଧୁ ହେ ପୁଣ୍ୟ ମୋହୋର କାମ ଶର ବନେ ଅନୁକ୍ଷଣ ହେ ।
ଦାରୁଣ ।୮।
ଏହୁ କଥଁ ସଙ୍କେତ ସ୍ଥାନ । କର ଅଛନ୍ତି ଚିନ୍ତ ବଦନ ।
ସହୁ ନ ପାରନ୍ତିଂ ବରହ ଅନଳ ସୁଖ ହୋଇବ ସଲେ ଜୀବନ ହେ ।
ଦାରୁଣ ।୯।

ଅତି ଦୁଃଖେ ଏରୂପ କଥାକୁ । କହିଣ୍ଟିଏ ପ୍ରଭୁ ମଣିମାଙ୍କୁ ।
ବୃନ୍ଦ ବଲ୍ଲଭେ ଏଖନିର ସମାନ ନହି ନ ପାରିଲ ଏକ କ୍ଷଣ ହେ ।
ଦଇବ । ୧୦ ।
ମଧୁ ଭ୍ରମିକା ତନୁ ଧରଣ । ମୋତେ ଦୁଃଖ ଦେଇ କାମବାଣ ।
ଚେତନ କାମିନୀ ସୁଖ ପୁଣ ତେଣି ବୃନ୍ଦ ଧାତୁରେ ତରେ ଭ୍ରମଣ ହେ ।
ଦଇବ । ୧୧ ।
ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ କୃଷ୍ଣ ମନ୍ତ୍ରଂ ସୁକୁମାର । ଯାହା ଲଭନ୍ତୁ ମଦନ ଜ୍ୱର ।
ପୁଷ୍ପମାଳା ଲୁଦେ ନହି ନ ପାରନ୍ତି ମନ ବହୁଳ ଅତି ମୋହେ ହେ ।
ଦଇବ । ୧୨ ।
ଭବି ନ ପାରନ୍ତି ଏହୁ ଜନ । ଦେଖି ଲଭା ସୁଦେ ସୁହ ସ୍ଥାନ ।
ଶୁଣିଲ ମଧୁସୂଦନଙ୍କୁ ମନେ ମୋର ଦେହରୁ ଚିତ୍ତ ବହନ ହେ ।
ଦଇବ । ୧୩ ।
ଯେତେକ କଷ୍ଟରେ ମଦନେ ଦୁଃଖ । ମୁହଂ ଭାଗ୍ୟଶଲ୍ଲଂ ଦେହୁ ବହ ।
କେବଳ କାମିନୀ ସଙ୍ଗତରେ ଅବା କେଳି କରୁଣ ଅଛୁ ମୁହର ହେ ।
ଦଇବ । ୧୪ ।
ଏବା ଛିଡ ବନ୍ଧୁ ଜନମାନ । ଅସିବାକୁ ଦଣ୍ଡେ ବଦେଶେନ ।
କୋହିଲେ ଅବା ଅନକାରେ ଅସନ୍ତେ ଯଥ ଭ୍ରମିଣ ବୁଲୁ ନ ବନ ହେ ।
ମାଧବ । ୧୫ ।
ଏବା ତନୁ ଅଣକର ହୋଇ । ତାକୁ ଅସିବାକୁ ନ ପାରଇ ।
କୋକିଳେ ସଙ୍କେତ କୁଞ୍ଜଲତା ସୁଦେ ହର ଭଇଲେ ଏକେଶ ଯାଇଂ ହେ ।
ଦଇବ । ୧୬ ।
ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ ସହଚରୀ । କୃଷ୍ଣ ସନ୍ନିଧିରଂ ଯେ ତରୁଣୀ ।
ରାଧାର ଶରୀର ଅତି ଦୁଃଖ ଦେଖି ମନେ ବିଷାଦ ଅଛନ୍ତି ପୁଣ ହେ ।
ତରୁଣୀ । ୧୭ ।
ଅସି ମିଳିଲା ସଖୀର ପାଶ । ସୁଧା ଦେଖିଲା ଅତି ବଶ ।
ମନେ ବସ୍ତ୍ରଲା ମାଧବ ଭଇଲା ଯାଇ ଯୁବତୀ ଭଲା ଭଲାଶ ହେ ।
ଶ୍ରୀହରି । ୧୮ ।
କୃଷ୍ଣ ଲୀଳା ଦେଖିଲାର ଗ୍ରନ୍ଥେ । ସଖୀ ଅଗ୍ରତେ ବଚନ କହେ ।
ଗୋପବଧୂ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଭଣିଲା ଶ୍ରୀପତି ତାର ଗୁଣ ଅବଶେଷ ହୋଇହେ ଯେ ।
ଶ୍ରୀହରି । ୧୯ ।

ସେ ଚମ୍ପକ ବରନ ଶ୍ୟାମ ତନୁ କାମା । ଅତି ଦୁର୍ଲଭ ନ ତାର ସୁଷମା ।
ଲଲାଟ ସ୍ୱେଦରେ ମୁକୁତା ଜଳଗ୍ରେ ଖସି ପଡୁଛି କୁଙ୍କୁମ ସୀମା ଗୋ ।
ସଜନି । ୨୦ ।
ହର ଅଙ୍ଗଙ୍କେ ମଣ ତାର । ହୋଇ ଅଛନ୍ତି ଅତି ବିକାର ।
ଲୁଚ କଲସ ଉପରେଣ ଶୋଭୁଛି ତଳେ ଉରଜ ମୁକୁତା ହାର ଗୋ ।
ସଜନି । ୨୧ ।
ତାର ତଳନ୍ତ୍ରେ ଅଳକା ଯନ୍ତ୍ର । ମୁଖ ଲୋଚନ ଚନ୍ଦ୍ରମା କାନ୍ତି ।
ଅଧର ପାନ କରନ୍ତେ ଶ୍ରୀପତି ଅତି ସୁନ୍ଦର ବଦନ କାନ୍ତି ଗୋ ।
ସଜନି । ୨୨ ।
କପୋଳ ଗଣ୍ଡ ଉଗଳାଲେ । ଦୋଳେ କୁଣ୍ଡଳ ଶଶି ଯୁଗଳେ ।
କଟି ମେଖଳା କିଙ୍କିଣୀ ଧ୍ୱନି କରେ ଯନ୍ତ୍ରଂ ଯଉନ ଘର ଚଞ୍ଚଳେ ଗୋ ।
ସଜନି । ୨୩ ।
ରତି ରସରେ ରସିଲା ବାଳା । ନାନା ପ୍ରକାରେ ତାଙ୍କୁ କହିଲା ।
ଚାହିଁଲା ଯନ୍ତ୍ରଂ କୃଷ୍ଣର ବଦନକୁ ପ୍ରଭୁ ଯିବେ ସଙ୍ଗେ ହୋଇଲା ଯେ ।
କାମିନୀ । ୨୪ ।
ଅତି ଜଘନ ପୁଲକ ତାର । କମ୍ପମାନ ହୋଇଲା ଶରୀର ।
ନିଶ୍ୱାସ ମରୁତ ଗତର ବୃଦ୍ଧ ନ ସେ ପ୍ରକାଶ କରୁଛି ଆଉ ଗୋ ।
ସଜନି । ୨୫ ।
ଶ୍ରମ ଜଳ ସ୍ତୋପିମାନ ତାର । ଏଣେ ଶୋଭିତ ଯୌବନ ଭର ।
ଘନେ ସ୍ୱେଦଧାର କୃଷ୍ଣ ହୃଦପୁର ରତି ରସକୁ ଅତି ବର୍ଦ୍ଧିର ଗୋ ।
ସଜନି । ୨୬ ।
ମୋର ଚେତନା ହରୁଛୁ ସଖି । ମୁହିଁ ନ ପାରଇ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଦେଖି ।
ମଦନ ସଖା ଏବର୍ଦ୍ଧପୁ ଅନ୍ତରେ ହୃଦ ପୀଡିତ ହୋଇଛି ଦୁଃଖୀ ଗୋ ।
ସଜନି । ୨୭ ।
ଦେଖ ସଖି ଏହୁ ଶଶଧର । ଦୃଢ କୃଷ୍ଣ ବଦନ ଆକାର ।
କଲେହେ ଯେତେକ ପାଣ୍ଡୁର ବର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଲେ ଚନ୍ଦ୍ର ବଶର ସେହି ଆକାର ଗୋ ।
ସଜନି । ୨୮ ।
ଶୁଣ ସୁନ୍ଦରୀ ହୋଇଣ ତୋଷ । ହର ଚରଣ ଏକୁଆ ରସ ।
କଲହ ଭୁବରେ ସରବ ଚନ୍ଦ୍ରମୁଖୀ କହେ ସଖୀକ ବଚନ ଯାଏ ହେ ।
ସୁନ୍ଦରୀ । ୨୯ ।

କୃଷ୍ଣ କୁତୁହଳ ରସ ଗୀତ । ଏହୁ ଦଶମ ଛନ୍ଦ ରଚିତ ।
ସ୍ୱର୍ଗ ଯଥ ଯାଏ ନବ ପୁଷ୍ପବନ ସହେ ଧରଣୀଧର ସ୍ତୁତିଏ ଭବ ।
ସୁଜନେ । ୩୦ ।

ଦଶମ ଛନ୍ଦ ।

ରାଗ କାଳୀ ।

ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ ସୁଜନେ ଶୁଣ ଅମୃତ ରସ ବାଣୀ ।
ସଖୀ କ ସୁଧା ସରସ ବାଧା କହନ୍ତି ପୁଣ ପୁଣି । ୧ ।
ଯମୁନା ତୀରେ କୁଞ୍ଜ ବନରେ ବଢନ୍ତେ ଭଲ ହୁଅ ।
ରମଣୀ ବର୍ଗ ଯେବଣ ବାଳା ଅତ୍ର ସଙ୍ଗ କର । ୨ ।
ସୁରତ ଶେଷେ ମଦନ ରସେ ରମଣୀ ବଦନର ।
ଭ୍ରମର ବେନ ଦୋଷ ମାଧବ ବଲି ଅଛୁ ଅଧର । ୩ ।
ଅଳକା ସଙ୍ଗ ଭଉ ଚଳନ୍ତ କସ୍ତୁରୀ କରମାଣି ।
ସେ ଏ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଚନ୍ଦ୍ର ଉପରେ କଳଙ୍କ ଯାଏ ମଣି । ୪ ।
ଅସିତ ଘନ ପଟଳ ସୁଚିକ୍କଣ ଶୋଭା ଭାର ।
ତରଳ ଶୁଭ୍ର ଶୁଷ୍କ କର ଘାମ ଚଳନ୍ତ ଧାର । ୫ ।
ସୁରଭି କୁସୁମରେଣ ଗନ୍ଧ ମଣ୍ଡିତ ପଦ୍ମ ପତ୍ର ।
ଯେସନେ ଶ୍ୟାମ ଜଳଧରେଣ ଉଡନ୍ତ ଲତା ସୂତ୍ର । ୬ ।
ଜାଣି ମଦନ କୁରଙ୍ଗ ଦଳ ଯାଉଛ ଶୋଭା ନ ସେ ।
ନର୍ତ୍ତକର ବଦନ ଭାବ ଘନକମ୍ପ ଦୃଢି ଦଶେ । ୭ ।
ଦେଖିଲେ ଅତି ଉତ୍ତମ ମତ ହୋଇଲେ ମୁଗ୍ଧ ଜନ ।
କୃଷ୍ଣ ଯାହାଙ୍କୁ ସମେ ତାହାଙ୍କୁ ସମାନ୍ୟ କାହିଁ ଅନ୍ୟ । ୮ ।
କଟିଣ ଉଚ ସ୍ତନ କୁଚ ଲେପିଲା ମୃଗ ମଦ ।
କି ଏ ଗଗନ ମଣ୍ଡଳ ଉଦେ ହୋଇଛି ନୀଳ ଜଳଦ । ୯ ।
ତହିଁ ଶୋଭନ ନଖ ରକ୍ଷତ କର୍ପୂର ଇନ୍ଦୁ ସଙ୍ଗେ ।
ଅମଳ ମଣି ମୁକୁତା ହାର ତାର ମଣ୍ଡଳ ସାଙ୍ଗେ । ୧୦ ।
ଜାଣି ମୃଣାଳ ମୃଦୁ କୋମଳ ବାହୁ ଯୁଗଳ କ ସେ ।
କର୍ପୂର କଳସିତ ସରୋଜ କର ତଳ ଅବ୍ଦ ସେ । ୧୧ ।

ମୁକୁତ ମଣି କିଙ୍କିଣୀ ଖଚି କୁଣ୍ଡଳ ମାଳା ସାଜେ ।
ହୃଦନ୍ତେ ଅଛି ଶୀତଳତର ଚନ୍ଦନେ ଚୂଆ ଗନ୍ଧେ ।୧୨।
ରତ୍ନ ବଳୟ ସାଜ ଭୁଜର ବାହୁଟି ଅତି ଘନ ।
ମଦନ ଗ୍ରନ୍ଥେ ଅଙ୍ଗଦ କି ଏ ଉମ୍ଭ ଜନର ଅଙ୍କ ।୧୩।
ରତନ ମଣି ହେମ କିଙ୍କିଣୀ ମେଖଳା କଟିଦେଶେ ।
ଶଙ୍କିଲ ହୁଏ ମନେ ବନ୍ଧୁର ଆହ୍ଲାଦ ହେଁନ ବାସେ ।୧୪।
ଚରଣ ନବ ପଲ୍ଲବ ସୁମା ଲାବଣ୍ୟ ସିରି ସ୍ଥୀର ।
ନଖ ନିର୍ମଳ ଅମଳ ମଣିଗଣ ଦେଖାଇ ସମାନ ।୧୫।
ସେ ପାଦବେଳ ଶ୍ରୀହରି ସେବନ ଜୁଦନ୍ତୁ ଭବେ ନେଇ ।
ଭକେ ପୁରୁଷ ମନେ ଭକ୍ଷାଶ କଞ୍ଚିତ ରଙ୍ଗ ଦେଇ ।୧୬।
ନିଶ୍ଚୟେ ଧ୍ୟାନ କରଣ ମନ ରଞ୍ଜିତ ଯାକୁ ଦେଖ ।
ଧନ୍ୟ କଳିଲ ରମଣୀ ମଣି ମୋହନୀ ପୁଷ୍ପୋତମା ।୧୭।
ଜହ୍ନ ସ୍ତବକ ବଚନ ଯେତେ ସାନ୍ତ୍ୱନ ହଳଧର ।
ଧର୍ମରେ ଅଟେ ସ୍ନେହିଲୁ ଲତା ସହିତ ଭାଳଭଳ ।୧୮।
କହିଲା ସଖି ସେତେବେ ନିର୍ଦ୍ଦୟ ମାୟାବୀ ମଧୁହାସ୍ୟ ।
କନ୍ଦର୍ପ ଅଟେ ଦୂଷଣ ଘୋରେ ଦଗଧ କହୁଅଛୁ ।୧୯।
ସୁତ୍ରଗଣ ଅଟ ଖ୍ରୀତ ଉପରେ ରମିଣ ଗୋପୀ ଜାଣୁ ।
ତାହାର ସ୍ନେହ ଗୁଣ ଲକ୍ଷଣ ଯାଉଛୁ ମୋର ଚିତ୍ତ ।୨୦।
ଯେବଣ ବାଳୀ ଶ୍ରୀବନମାଳୀ କରନ୍ତି କେଳି ରସ ।
ମଧୁ ପବନ ଦହନ୍ତେ ସମ ନ ପାଇଲା ସେ ଗ୍ରାସ ।୨୧।
ନବ ପଲ୍ଲବ ଶଯ୍ୟା ଉପରେ କୁବଳୟ ନୟନା ।
ଅଧୀର ହୋଇ ମୂର୍ଚ୍ଛା ନ ଯାଇ ଥାଇ ନ ଶୁଣେ କିଛି ।୨୨।
ନବ କମଳ ନଳିଣ ସଙ୍ଗ ଲାବଣ୍ୟ ଯୋଗ୍ୟ ମୁଖ ।
ଯେବଣ ସୁମା ଉପିଲା ସେହୁ ବାହୁଁ ତାହାରେ ଦୁଃଖ ।୨୩।
ମନସିଜର କଠିଣ ଶର ନ ବାଧନ୍ତି ତା ଅଙ୍ଗ ।
ଅନଙ୍ଗ ସେ ବାମା ଅତି ଦୁଃଖ ସାଇଲା ଅଙ୍ଗ ସଙ୍ଗ ।୨୪।
ଅମିଶ୍ର ମୃଦୁ ମଧୁର ଭାଷ ବଚନ ସନ୍ଧ୍ୟା ଥାଣି ।
କୁମିଲା ଯନ୍ତ୍ରେ କାମନ୍ତ କାସ ତରୁଣୀ ରତ୍ନ ମଣି ।୨୫।
ଚନ୍ଦନ ସାର ବଳେ ଲେପନ ନ ପାଏ ତା କାୟେ ।
ଦୁଃଖର କର କମଳ ଲାଗି ଶୀତଳ ବାହୁଁ ବୋଲନ୍ତି ।୨୬।

ଅମଳ ଶୁଭ୍ର କମଳ ଶୋଭେ କର ଉଜ୍ୱଳ ଆଉ ।
ସେ ହର ଯାକୁ ଭ୍ରମଣ କରେ ସେଥି କାହିଁକା ଭାଉ ॥ ୨୭ ॥
ହିମକରର କରଣେ ଚନ୍ଦ୍ର ନ ବହଇ ତାହାର ।
ମୋହୋର ପ୍ରାଣେ ହୋଇସ କାମେ ନ ଲୁଚେ ଘା ଲୁଣିର ॥ ୨୮ ॥
ସଜଳ ଜଳଧର ସୁନ୍ଦର ଯେବଣ କରଇ ।
ତାହାକୁ ଯେବ ଯେଉଁ କାମିନୀ ରତ ବନୋଦ କରଇ ॥ ୨୯ ॥
ବରହ ରସ ବାଧା ତାହାର କାହିଁକା ଅଛ ଜଳ ।
ଜୁଦପ୍ ବଳୀ ଅତ ବଳଲୀ କୁହୁଳ ମୁକାକ୍ଷୀ ॥ ୩୦ ॥
ବହୁ ଜନକ ପ୍ରାପ୍ତେ ସଖୀ ବଣକ କାନ୍ତ ଯାଉ ।
ସେ ମଧୁରପୁ ରମେ ଯାହାକୁ ମହିଂମା ଅଛି ଭାଉ ॥ ୩୧ ॥
ସଖୀ ଲଜେକ ହସିଲା ଯନ୍ତ୍ରୁଂ ଭାପ ନ ପାଇଲା ତା ।
ଶ୍ୱାସ ପବନ ଲଗନ୍ତେ ସନ ହୋଇଲା କମଳା ॥ ୩୨ ॥
ସବୁ ଲୁବଳେ ଯେତେକ ଜନ ସୁଭା ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ।
ଏହୁର ବର ସେ କେଶୁଧର ସମାନ ନାହିଂ ଅନ ॥ ୩୩ ॥
ତାହାର ସଙ୍ଗେ କ୍ରୀଡାର ଲଗ କଲାକ ଯେତୁ ନାସ୍ ।
ନବହଲକା ମନେ ବେଦନା କାରଣ ହେଲେ ହର ॥ ୩୪ ॥
ଶୁଣ ତପନ ସମିର ମୋର ଅତ ବନସ୍ ଯେବ ।
ମନବେଜର ଅକନ କର କୁହସି ପଇସତ ॥ ୩୫ ॥
ସରସେ ଦୃକ୍ କ ସ୍ୱଚ ତୋହୋର ଠିଲେ ଭଧର ଚମ ।
ଜଗତ ଜ୍ୟାତ ଦକ୍ଷିଣ ବାତ ମୋହୋରରେ ନ୍ରବେଁ କାମ ॥ ୩୬ ॥
କ୍ଷଣମାଏକେ ମୋହୋ ଅଛଇ ମାଧବ ଦେବେଶ ଅଣ ।
ପରେ ତୋହୋର ସେମନ୍ତ ଲଦ୍ଧା ଯେଣସେ ମୋର ପ୍ରାଣ ॥ ୩୭ ॥
ଜଗତ ଜନ ଜୀବନ ଲୁ ମୋ ସବୁଲ ଦୁବେ ଆଉ ।
ଏମୋର ଅତ ବରହ ଗତି କୁହିଂକୁ ଏ ନ ଜନୁ ॥ ୩୮ ॥
ଶୁଏ ସଜନୀ କହଇଂ ବାଣୀ ଏବେ ସୁହୃ ଯେତେ ।
ହର ବନସ୍ତେ ଲଣ୍ଡୁର ପ୍ରାପ୍ତେ ବଗଲ ଜାଣ ମୋତେ ॥ ୩୯ ॥
ହିମ ସିଞ୍ଚିଲ ବହନ୍ତେ ଧୀର ଅନଳ ଶିଖା ଜାଣି ।
ଶୁଣ ଉକଳ ଅତ ଦୀକ୍ଷଣ ସଉତ ପ୍ରାପ୍ତେ ମଣି ॥ ୪୦ ॥
ଅତ ଜ୍ୱଳତ ଏମନୋରଥ ମୋହର ବଦାଉଣ ।
ଦୂତିପୁ ଭର ମନ ମୋହୋର ଅଲୁଣ ଅନୁଗ୍ରାସ ॥ ୪୧ ॥

କସ୍ତୁରୀ ମଦ ଚନ୍ଦନ ଗୋପୀଗଣ କର୍ଷିତ୍ ଗୁହ ଯାଇ ।
ତାର ଚନ୍ଦ୍ରଂକ ବଢେଣ ଚିହ୍ନ ଦେଉଛି ଧର ମୋର । ୪୨ ।
ଫାଲ୍‌ଗୁଣ ମାସ ପ୍ରାତେ ନବୀନ ବୋଲେ ରମଣୀ ବର ।
ଶୁଣ ମଳୟ ସମୀର ତନୁ ଦହନ କର ମୋର । ୪୩ ।
ମୀନକେତନ ପଞ୍ଚମ ବାଣ ମାର ଆଜକ ନାଶ ।
ଯେମନ୍ତେ ମୋର ଦୁଃଖ ଶମନ କୃଷ୍ଣର ନର ବାସ । ୪୪ ।
କରେଁ ଯମକ ବନ୍ଧୁ କାଳିନ୍ଦି ପଦ୍ମା ଶୋଭୋର ଏତେ ।
ତରଙ୍ଗ ତର ଶିଶିର ମାର ଶୀତଳ କର ମୋତେ । ୪୫ ।
ଗୋବନ ବକୁ ମୋହୋଲ ତନୁ ଧରବ ଅର ବାହୁଂ ।
ତାହାର ଶତ କ୍ରୀଡା ବଣରେ ଯାଉଛି ମୋର ଦେହୁ । ୪୬ ।
ଶୁଣ ସୁଜନେ ଲକ୍ଷ୍ମୀସ୍ୱାମୀଙ୍କେ କୃଷ୍ଣ କରନ୍ତେ ସଖା ।
ବଦନ ଚିହ୍ନ ଅଙ୍ଗ ଦୁଃଖିତ ମଦନ ଶର ବାଧା । ୪୭ ।
ତୁହି ଉତ୍ତମ ରସ ଅମୃତ ଶ୍ରବଣେ କର ପାନ ।
ହରିବ ଦୁଃଖ ଲଭିବ ସୁଖ ସଂଶୟ ନାହିଂ ଆନ । ୪୮ ।
କୃଷ୍ଣର କ୍ରୀଡାରସ ବଶେଷ ବଚନ ଶୁଦ୍ଧ ବାଣୀ ।
କହିଲ ମୂର୍ଖ ଧରଣୀଧର ରସ କଳିକା ଜାଣି । ୪୯ ।
ଅଲଭ ଭକ୍ତ ବମନ ମନ ସୁବଳ୍ ଯଦୁନାଥ ।
ଭକ୍ତି ବହଳ ବନ ବସ୍ତ୍ରାଳୁ ଉରବଶେ ମୋର ମାଥ । ୫୦ ।
ଇତି ଶ୍ରୀଗୀତ ଗୋବିନ୍ଦେ ଧରଣୀଧର ବର୍ଣ୍ଣିତେ କାମ ସପ୍ତମ ସର୍ଗଃ ।

ଏକାଦଶ ଛନ୍ଦଃ ।

ରାଗ ଗୁର୍ଜରୀ ।

ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ ଶୁଣ ସାଧୁ ଜନେ ତାପ ପାଇ ମନେ ସଖୀ ।
ଉତ୍କଣ୍ଠିତ ହୋଇ ପ୍ରିୟାର ଉତ୍ତମ କହନ୍ତି ମଦନ ବାଧା ॥
ସୁଜନେ ହେ । ୧ ।
ଅଲକ୍ଷଣ ଉଦୟେ ଚନ୍ଦ୍ର ଦେବକନ୍ୟେ କାମ ସରେ କ୍ଷୀଣ କାୟେ ।
ସଖୀ ଅସଙ୍ଗତେ ମିଳି କହେ ଅନନ୍ତ ଜନ୍ମଭା ଅଙ୍ଗ ବନସ୍ତେ ।
ସୁଜନେ ହେ । ୨ ।

ଗୋବନ୍ଦଙ୍କୁ ଦେଖି ଧୂର୍ତ୍ତ ଶଶିମୁଖୀ କୋପେଣ ସୂଚିତ କେହୁ ।
ବିଶ୍ୱର ବାଣୀ କହନ୍ତ ପୁଣପୁଣ ମୋର ସବୁଧର୍ମ ଯାଏ ।
ମାଧବ ହେ । ୩ ।
ତୋର ଧୂର୍ତ୍ତ ପଣ ଯେତେକ ବଚନ ନ କହ ସଙ୍କେତନ ।
ଯେତେ କାମ ଭେଦ ହୁଇଲ କଣାବ ତା ପାଶେ କଲ ଶୟନ ।
ମାଧବ ହେ । ୪ ।
କନ୍ଧା ଦ୍ରୁତ କର ଯେବଣ ତରୁଣୀ ଭୁଲେ ବାନ୍ଧିଲୁ ବକଙ୍ଗା ।
ତାହାର ପିତ୍ତଳ ଯେତେ ତୋର ମନ କଣ୍ଠଣ ବସ୍ତ୍ର ଦେଲା ।
ମାଧବ ହେ । ୫ ।
ଅମଳ କମଳ ଦଳ ରୁଚି ନେତ୍ର ଅଳସେ କଷା ସଜ୍ଜାଣ ।
ଶିନ୍ଦୂର ବସ୍ତ୍ର ବନ୍ଧୁଙ୍କୁ ରେ ଯାଇ କଦନ ଅତ ଶରଣ ।
ମାଧବ ହେ । ୬ ।
କେଳିର କାଳରେ ତାକୁ ସ୍ନେହ କରେ ଯୋଗନେ ଦେଲୁ ଚୁମ୍ବନ ।
ଏତୋର ସୁରଙ୍ଗ ଅଧର ବରଙ୍ଗ କହିଲେ ଅତ ମଳିନ ।
ମାଧବ ହେ । ୭ ।
ଅରୁଣର କୋଣ ଅଧରର କାନ୍ତି ତନ ତନୁ ପାଏ ଅଛି ।
ବନ୍ଧୁ ବହନ ଯେଷେ କାଳକଳୀନ ପାଣ୍ଡୁଭାର ପ୍ରାପ୍ତେ ପ୍ରଭୁ ।
ମାଧବ ହେ । ୮ ।
ତାର କଙ୍କଣର କ୍ଷତ ତୋର ଦେହ ଯେମନ୍ତ ଅଙ୍ଗରେ ଶୁଣ ।
ଲମ୍ବକ ରେଖା ଲେଖି ଥିଲେ ଲିଖା କାଣି ପ୍ରକଟ ପାଷାଣ ।
ମାଧବ ହେ । ୯ ।
ମଦନ ସମରର ଗାଢ଼ ସୁରତରେ କଞ୍ଜିଆ ତୋ ଦେଉ ଅଧରା ।
କଣ୍ଠ କଟ ପଦ ପରଶିକୁ ତରୁଣୀ ଭାଗର ବନ୍ଧଣ କଲା ।
ମାଧବ ହେ । ୧୦ ।
କହୁଂ ଅଛୁଁ ପୁଣି ଶୁଣ ମୋର ବାଣୀ ତାହାକୁ ସ୍ନେହ ତୋ ଅତି ।
ଶ୍ରୀଭା ରସ ଭଲେ ନମସ୍କରିଲୁ ଗାଲେ ହୋଇଲୁଣ୍ଡା ସେଇ ଶତ ।
ମାଧବ ହେ । ୧୧ ।
ତାହାର ଚରଣ ଯେଉଁ ନୁପୁରେଣ ଅଧର ଭୂଷଣ ଅଣି ।
ଅଳତା ରଙ୍ଗ ଯେସନେ ଦେଖେ ଅଙ୍ଗ ଶୁଣ କହୁ କେଳୁ ଘାଷି ।
ମାଧବ ହେ । ୧୨ ।

ତୁହର ଉଦର କାମ ଶର କର ନବ ଶୁଳକଣ ହୋଏ ।
ତାହାରଙ୍କୁ କ ଏ ପ୍ରକାଶ ହୋଇଛୁ ଦଶନ କେଶନ ଯାଏ ।
ମାଧବ ହେ । ୧୩ ।
ଏ ତୋହର ଅଧର ଦଶନେ ଦଶନ ଘାତ ଦେଇ ଅଛୁ ସୀମା ।
ଦେଖିଣ ବିଷାଦ ମନେ ମୋର ଦୁଃଖ ଧନ୍ୟ ସେ ତାହା ମହିମା ।
ମାଧବ ହେ । ୧୪ ।
କହୁଛ ଯେତେକ କଥା ଏବେଁ ଏବେ ଦୁ ଦୟକୁ ଯଦା ତାହିଂ ।
ମୋହୋର ତୋହୋର ଅଭେଦ କହୁଛୁ ଧୂର୍ତ୍ତ ସଙ୍ଗ କାହିଁ ଥିଲ ।
ମାଧବ ହେ । ୧୫ ।
ତାହାର ଉରରେ ଶୁଭ ନାହିଁ ତୋର କଥାରେ ନ ରଞ୍ଜି ହୃଦ ।
ହେଉଛିଂ ଜଗତ ଯାଏ ହେ ଶ୍ରୀଅନ୍ତ ଯହିଁ ସେ ଅଛୁ କାମଶ ।
ମାଧବ ହେ । ୧୬ ।
କହେହେଂ ମକରଧ୍ୱଜ ସଙ୍ଗେ ଶର ଉକୁରେ ପଡ଼ି ମୋହୋର ।
ବହୁତ ଦୁଃଖିତୁ କର ଦହେ ତନୁ କହୁକ ତାହା ଅଗର ।
ମାଧବ ହେ । ୧୭ ।
ଅବଳା କାମିନୀ ହୋଇ ଏକାକିନୀ ବନେ ବନେ ଭ୍ରମୁ ଥାଇଂ ।
ରଜନୀ ଦବସ ନ ଜାଣଇ ଶେଷ ସମୟଂ ତୋହୋର ପାଇଂ ।
ମାଧବ ହେ । ୧୮ ।
ଏ ତୋର ନିଷ୍ଠୁର ହୃଦୟ କଠୋର ହେଲେ ଜାଣଇଂ ମୁ ଜନା ।
ତାଲ ତାଲେ କ୍ଷୀର ପାନ କର ହେଲେ ବଧ କଲୁକୁ ପୁତନା ।
ମାଧବ ହେ । ୧୯ ।
ଶ୍ରୀ ହୃଦୟା କରୁ ତୁ କହୁ ନ ମଣିଲୁ ତୋତେ ନ ଲାଗିଲା ସ୍ନେହ ।
ମୋତେ ଅବଳା ଉପରେ ଭୁଲାଇବା ଏ କିସ ଚିହ୍ନ ଅଛଇ ।
ମାଧବ ହେ । ୨୦ ।
ପୁନରପି ଶୁଣ ବଚନ ମୋହୋର ପ୍ରିୟାକୁ ତୋ ଅନୁସଙ୍ଗ ।
ଅଲଭାର ଶୋକ ଅନ୍ତରର ଅଳ ବହୁଛୁ ହୃଦୟ ଭଙ୍ଗ ।
ମାଧବ ହେ । ୨୧ ।
ତାକୁ ସ୍ନେହକର ମୋହୋର ଅଗର ଦେଖାଇ ଅଛୁଁ ମୁରାରି ।
ଶୋକେ ଦହେ ତନୁ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଅତ ମଣ୍ଡ ଉଲୁବ ଅଛି ଶ୍ରୀହରି ।
ମାଧବ ହେ । ୨୨ ।

ବନସ୍ତ ବାଣୀ ସେତେବେ ଉଚ୍ଚାରି କହନ୍ତେ ସୁଧା ସମାନ ।
ଏକେକେବେହେଁ ଯାଉ ନ ଗଲା ସେ ସୁମୁଖୀ ବଧୂ ବଦନାର ଭାଷ ।
ସୁଜନେ ହେ । ୨୩ ।
କୃଷ୍ଣ କ୍ରୀଡାରସ ଛନ୍ଦ ଏକାଦଶ ସରସ ମଧୁର ବାଣୀ ।
ରସିକ ଜନର ରସ ଭର ମନ ସଦନ ହେ ଏହୁ ଜାଣି ।
ସୁଜନେ ହେ । ୨୪ ।
ଗାଳେଦୀବର ଲୋଚନ କଳେବର ନୀଳ ଜଳଧର ପରି ।
ଧରଣୀଧର ସ୍ୱର ମନ ଭ୍ରମର ଭୂଷିତ ମୁକୁନ୍ଦ ସେବା ।
ସୁଜନେ ହେ । ୨୫ ।
ଇତି ଶ୍ରୀଗୀତ ଗୋବିନ୍ଦେ ଧରଣୀଧର ବର୍ଣ୍ଣିତେ ନାମ ଏକାଦଶଃ ସର୍ଗଃ ।

ଦ୍ୱାଦଶ ଛନ୍ଦଃ ।

ସୁଖ ମଙ୍ଗଳ ।

ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ କଥା । ଶୁଣିବାର ମନେ ବ୍ୟଥା । ୧ ।
କୁସୁମ ଶରରେ କ୍ଷୀଣ । ରତି ରସ ବନ୍ଧୁ ସଙ୍ଗ । ୨ ।
ବିଷାଦ ହୋଇଣ ବସି । ଭୂତ କଥା ମନେ ଘୋଷି । ୩ ।
କୃଷ୍ଣରେ କଲହ କରି । ଗଳର ଲମ୍ବିକୁ ବାହୁ । ୪ ।
ଏମନ୍ତ ଦେଖି ସଜନୀ । କହନ୍ତି ମଧୁର ବାଣୀ । ୫ ।
ଶୁଣ ସଖୀ ବାଣୀ ମୋର । ମାଧବେ ମାନ ନ କର । ୬ ।
ବହନ୍ତି ମଳୟାନିଳ । ଦେଖ ଏ ବସନ୍ତ କାଳ । ୭ ।
ଏମନ ସମୟେ ଭୁର । ଏବର ତୋ ଅନୁସର । ୮ ।
ଏଥୁ ନ ସଫଳ ଦେଖି । ଲଭିବ ଯେ ସୁଖ ସଖୀ । ୯ ।
ଏ ତୋର କୁଚ ଯୁଗଳ । ସରସ କଦଳୀ ଫଳ । ୧୦ ।
ଏହା ନ ସଫଳ କର । କୃଷ୍ଣକୁ ଅଗ୍ରର ଧର । ୧୧ ।
ଶୁଣର ଚରଣ ଯେତେ । ନ ଯେତୁ ହୃଦୟ ଗତେ । ୧୨ ।
ଗୋବିନ୍ଦ ନ ଛାଡ଼ ମିତ । ଭୁଜଙ୍ଗେ ସୁନ୍ଦର କାନ୍ତ । ୧୩ ।
ବିଷାଦ କଥାରେଁ ମନ । କହନ୍ତେ କର ସେବନ । ୧୪ ।
ତୋ ହୋଇ ଏମନ ଦେଖି । ହସିବେ ସକଳ ସଖୀ । ୧୫ ।
କୋମଳ ନଳିନୀ ଦଳ । ସୁରସ ଶଯ୍ୟା ଶୀତଳ । ୧୬ ।

35

ଚହିଁ ନେ ଦେଖ ଦୂଷଣି । ସଫଳ ହେଉ ଗୋ ସଖି ।୧୭।
ତ ଧର ସରଜା ମନ । ମୋର ହିତ ବାଣୀ ଶୁଣ ।୧୮।
କୃଷ୍ଣଙ୍କ ତନୁ ମଧୁର । ନ କର ମନ ବଧୁର ।୧୯।
ଗୋପ ପୁରୁଷ ମାଧବ । ଦେବଙ୍କ ଉପରେ ଦେବ ।୨୦।
ସେ ଅଙ୍ଗେ ଲୋଭେ କନ୍ଦର୍ପ । ମଧୁର ମୃଦୁରେ ଦର୍ପ ।୨୧।
ଉଦେଶ ତାକୁ ନ କହୁ । ସମ୍ମୁଖରେ ଧାଆ ଯାଉ ।୨୨।
ଏ ତୋର ହୋଇବ ବନ୍ଧୁତ । କାଳେ ହେବ ଅପଶ୍ରୁତ ।୨୩।
ଜନନ ହୋଇବ ବଶ । ତନୁ ଭଲ ସ୍ଵାଦୁ ଶାସ ।୨୪।
ହୁମନ ହୁମ ପବନ । ହେବ ଅନଳ ସମାନ ।୨୫।
କ୍ରୀଡା ରସ ସେନ ଚିତ୍ତେ । ବାଧା କରେ ଦୁତନତେ ।୨୬।
ସେନ ସଖି ଏ ଉତ୍ତର । ଭୁଞ୍ଜ ତୋ ପ୍ରାଣ ଈଶ୍ଵର ।୨୭।
ଶୁଣ ଶୁଣ ତନ ଯାଣୀ । ସୁଖୀ ବୋଧ ରସ ବାଣୀ ।୨୮।
କେତେ କଥା କହେ ଦୂତୀ । ମଜ୍ଜନ ସରୋଜ ନେତ୍ରୀ ।୨୯।
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ କ୍ରୀଡାର ରସ । ଶବ୍ଦ ଉଦତ ପ୍ରାବଶ ।୩୦।
ଗୋବିନ୍ଦ ପାଦ ଯୁଗଳ । ନିତ୍ୟ ଜଗତ କମଳ ।୩୧।
ମକରନ୍ଦ ଅଂଶେ ଭୃଙ୍ଗ । ଧରଣୀଧର ସଙ୍ଗ ।୩୨।

ଇତି ଶ୍ରୀଗୀତଗୋବିନ୍ଦେ ଧରଣୀଧର ବର୍ଣ୍ଣିତେ ଦଶମ ସର୍ଗଃ ।

ଏକାଦଶ ସ୍କନ୍ଦଃ ।

ରାଗ ବଙ୍ଗାଳଶ୍ରୀ ।

ଏଥୁ ଅନ୍ତରେ ସୁଜନେ ଶୁଣ ରସ ଅମିୟ ମଧୁର ବାଣୀ ।
ଯେତେ କହଇ ସହଚରୀ ବଚନ ନହିଂ ଦହଇ ତରୁଣୀ ।୧।
କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ନ ଦେଖି କ୍ରୋଧ ଭର ବାମା ଅନ୍ତରେ ଦହଇ ମନ ।
ନିଶ୍ୱାସର ତାପ ସହି ନ ପାରଇ କରଇ ହୋଇ ବଦନ ।୨।
ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ ଦବଇ ଅନ୍ତ୍ରେଣ କହନ୍ତେ ଭଲେ ସୁଜନ ।
ଲଳିତେ ସଖୀ ବଦନକୁ ଚାହିଂଣ କହନ୍ତି ପରମାନନ୍ଦ ।୩।
ଶୁଣ ପ୍ରିୟେ ମୋର ପ୍ରାଣ ବନ୍ଧୁ ଦୂର କର ତୁହି ମୋତେ ମାନ ।
କରତେ କାମ ଅନଳ ବଢେ ମନ ଦିଅ ସୁଖ ମଧୁ ପାନ ।୪।
କହିତ ବଚନ କହୁଛି ଗୋ ବନ୍ଧୁ ଏମନ୍ତ ଉଚିତ ହୋଇଲ ।
ତନୁ କରଣ ଏ ପ୍ରକାଶ କରି ଦୂର କାମ ତାପର ଉପାୟ ।୫।

ମୋର ଲୋଚନ ଚକୋର ତୋହର ସୁଧା ଲାଳସେ ଚାହିଁ ମତ ।
ଉତ୍କଣ୍ଠିତେ ତୋର ତନୁ ମୁଖ ଲେଖ ଏହିଁ ରେ ହୋଇବ ଶାନ୍ତ ।୬।
କଣ୍ଠରେ ମାରିବାକୁ କୋପ ତୋ ଯେବେ ମୋହୋରେ ଅନ୍ତର ମନ ।
ଦଂଶସି ତୁ କଣ୍ଟକ ଶର ଘାତ ସେ ତୁହେ କରସି ବନ୍ଧନ ।୭।
ବଦନେ ଖଣ୍ଡନ କର ଦନ୍ତେ କର ଯେଣେ ତୋଷ ହୋଇବ ଚିତ୍ତ ।
ଏଣେକ୍ଷୁ ବଦଧ ପ୍ରଚଣ୍ଡେଣ ଦଣ୍ଡ ସମୀର ସେତୁ ଉଚିତ ।୮।
ତୁହି ସେ ମୋହୋର ଭୂଷଣ ଜୀବନ ତୁହି ଭବ ଜଳ ରତ୍ନ ।
ତୁହି ସେ ନଉତେ ଅନୁରାଗୀ ମୋର ତୁ ମୋ ହୃଦ ଅତି ଯତ୍ନ ।୯।
ଶୁଣ ସଜନ ତବ ଲୋଚନ ମଣିଷିତର ଅଟଇ ବାଣ ।
ତୋ ମୋହୋର ହୃଦୟ ଭେଦିଣ ପବନ ହୋଇଛି ଶାଣ ।୧୦।
ନାସା ନଳିନ ଲାଗେ ବର୍ଣ୍ଣ ଏହାର ହୋଇବ କୋକନଦ ଭାବ ।
କୁସୁମ ବାସ ହବେ ଏବେ ରହିଛି ସ୍ପୃଷ୍ଟ ହୋଇଛି କେମନ୍ତ ।୧୧।
ଏତୋର ମଣି ମୁକ୍ତାର ହାର ଭୂଷଣ କରନ୍ତୁ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ।
କମଳ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଏତୁ କୋଳେ ସଖି ସ୍ତୁତ ମଣ୍ଡଳ ଉପର ।୧୨।
ତୋର ଘନ ଜଘନ ଦେଶରେ ଶବ୍ଦ ମେଖଳା କିଙ୍କିଣୀ ମାଳ ।
ମନମଥ ଅଣ୍ଡ ପ୍ରକାଶ କରିବ ଏ ଘୋଷ ଧ୍ୱନି ସକଳ ।୧୩।
ଶୁଣସି ତୁ କୋମଳ ବଚନ ଏମା କରସି ମୋର ବଚନ ।
ଏତୋର ଚରଣ ଦଂଶସି କରନ୍ତି ଏଣେ ଅଳକା ରଞ୍ଜନ ।୧୪।
ଯେବଣ ପାଦ ସ୍ଥଳକମଳ ଗଞ୍ଜେ କୋଟିଏ ଲାବଣ୍ୟ ଛାଡ଼ି ।
ହୃଦୟ ମନ ମୋର ପୁଣି ରଞ୍ଜନ୍ତି ଉଭ ରଙ୍ଗ ହୃଦ ଛାଡ଼ି ।୧୫।
ମଦନ ଗରଳ ଖଣ୍ଡସି ଗୋ ଦଅ ପାଦ ପଲ୍ଲବ ମୋ ଶିର ।
ହର ଦାରୁଣ କାମ ଅନଳ ଶୀତଳ ହେଉ ସର୍ବାଙ୍ଗ ମୋର ।୧୬।
ଏତୋର ଯୌବନ ଭୁଜଙ୍ଗ ଶଙ୍କଟେ ପଡ଼ିଣ ରହିଲା ମନ ।
କେବେହେଁ ଅବକାଶ ନ ପାଇଲା ଯେଣୁ ତୋର ଉତ୍ଫୁଲ୍ଲ ନାଶ ।୧୭।
ଖଣ୍ଡ ଏବେ ଖଣ୍ଡିତ ଅଧର ମନ ପ୍ରବେଶ ହୋଇ କାନନ ।
କୋପିତ ଅଧର ନ କରଣ ମୋତେ ଶାନ୍ତେ ଦଅ ଆଲିଙ୍ଗନ ।୧୮।
ତେବେ ତୋର ନିର୍ଦ୍ଦୟ ଚିତ୍ତ କୋପିତ ପୁଣ କରନ୍ତି ତୋହୋରେ ।
ବାହୁ ଲତା ଭୁଜ ବନ୍ଧ ଛନ୍ଦେ କଠିଣ ସ୍ତନ ପୀଡ଼ ମୋହୋରେ ।୧୯।
ଏ ମୋର ଅଙ୍ଗରେ ଅଙ୍ଗ ଶର ମାରନ୍ତୁ ମୋତେ ଦେଉନ୍ତୁ ଲଜ୍ଜା ।
ଶ୍ରୀଖଣ୍ଡ ଭାଣ୍ଡ ଅସାରନ୍ତ ମାନବ ଉମାରେ ତୁ କରସି ରକ୍ଷା ।୨୦।

ଶୋଭା ପାଉଅଛି ଏସିମନ୍ତି ଏର ଇନ୍ଦୁର ଭ୍ରୂଲତା ତୋର ।
ଯୁବା ଜନ ମୋହନ କାଳସର୍ପ ରଙ୍ଗ ଅଧର ସୁଧା ମନ୍ତ୍ର । ୧୧ ।
ବନ୍ଧୁର୍ଥେ ମଦନ ଦୁହେଁ ଭ୍ରୂ ଧନୁଇ ତାପ ଦୂର କର ଚିତ୍ତ ।
ମଧୁରାଳାପରେ ମଧୁବାଣୀ କହୁଥିଲେ ତାପ ହେଉ ହତ । ୧୨ ।
ଲୀଳାରେ ଅବଲୋକନ କର ମୋତେ ବରଷ ଚେତ ମନରେ ।
କନ୍ଦର୍ପ ପ୍ରକାରେ ମୁହଂ ବୋଲୁ ଅଛଂ ପ୍ରସନ୍ନ ହୁଅ ତୁ ମୋତେ । ୧୩ ।
କାଲେ ତୋ ଶ୍ରୀମୁଖକୁ ଅନ୍ତ୍ରେ କରି ଜଗତ ଜଗିଲ ମଦନ ।
ପୁଣି ଥୋଉଛି କାଷିକା ତଳ ଫୁଲ ବାଣରେ ପଞ୍ଚମ ବାଣ । ୧୪ ।
ଅଧର ବନ୍ଧୁକ ପୁଷ୍ପ ଚେୟାତ ଗଣ୍ଡ ଯୁଗଳ ବନ୍ଧୁକ ଅଙ୍ଗ ।
ନବୀନ ଲାବଣ୍ୟ ଲୋଚନ କର୍ଣ୍ଣ ନାସା ତଳ କୁସୁମ ଶୋଭ । ୧୫ ।
ଦଶନ ତୋହୋର କୁନ୍ଦ କଳି ପ୍ରାପ୍ତେ ଏସନ ପଞ୍ଚମ ଶର ।
ଜୟୀଣ କରନ୍ତି ଧାତା ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ତ୍ରିଭୁବନର ରମଣୀବର । ୧୬ ।
ଅବକାଶରେ ଇନ୍ଦୁ ବିପୁଳ ସୁନ୍ଦରୀ ବହୁତ ଯୁବତୀ ପଣ ।
ଯାହାର ଯେମନ୍ତ ଉତ୍ତମ ଗୁଣ ଏବେ ଦେଖିଲୁ ସବୁ ଶୋଭ । ୧୭ ।
ମତ୍ତ ଭରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଳସ ଦୃଷ୍ଟି ମରାଳ ସାର ଗତି ଭଙ୍ଗ ।
ବଦନ ତୋହୋର ଅକଳଙ୍କ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଇନ୍ଦୁ ମତ ସବୁ ଅଙ୍ଗ । ୧୮ ।
ତୋ ଗମନ ଜିତ ମତ୍ତ ହରଇ ମନୋରମା ସୁନ୍ଦର ଗତ ।
ବପଶ୍ଚାତ ରମ୍ଭା ଉରୁକୁ ଯୁଗଳ ରମ୍ଭା ଅପସବ ଭ୍ରାନ୍ତ । ୧୯ ।
ସୁନ୍ଦର ଭ୍ରୂଲତା ସୁରେଖିତା ତୋର ସ୍ୱଭ ଚିତ୍ର ରେଖାବନ୍ତ ।
ରସ ଉତ୍ସରେ କୁଶଳ ଅତି ତେଜ ଅଦ୍ଭୁତ କଳାବତୀ । ୨୦ ।
ଏମନ୍ତେ ସକଳ ଭୁବନେ ବାଳୀ ତୋ ସମ ନାହିଁ କେହୁ ଶୋଭେ ।
ହରଷ ଗୁଣରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଛୁ ତୁ ବନୋଇ କହୁଚି କେତେ । ୨୧ ।
ଏସନେ କେତେ ଅନେକ ପ୍ରକାରେଣ ସ୍ତୁତି ନାନା ଯୁଦ୍ଧେ ହରି ।
ରାଧାଙ୍କୁ ପ୍ରସନ୍ନ କରଣ ମୁରାରି କେଳି କୁଞ୍ଜେ ବଳେ କରି । ୨୨ ।
ଶୁଣ ହେ ସୁଜନେ ହରି ରସ ମନ ସିଞ୍ଚସିନ୍ଧୁ ସୁଧା ରସ ।
କଳୁଷ କାନନ ଦହନ କରଇ ଗୋବିନ୍ଦ ନାମ ହୁତାଶ । ୨୩ ।
କୃଷ୍ଣ କୁତୂହଳ ଏତେ ପ୍ରୋବଣ ଛନ୍ଦ ଧରଣୀଧର ସୁରସ ।
ହରି ପାଦ ସେବ ମୂର୍ଦ୍ଧନ ଦେଶରେ କରଇ କଳୁଷ ନାଶ । ୨୪ ।

ଇତି ଶ୍ରୀଗୀତ ଗୋବିନ୍ଦେ ଧରଣୀଧର ବର୍ଣ୍ଣିତେ ନାମ ଦଶମଃ ସର୍ଗଃ ।

ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶ ଛନ୍ଦ ।

ରାଗ କଳସା ।

ଶୁଣହେ ସୁଜନେ ଏବେ ସୁଧାରସ ବାଣୀ ।
ରାଧିକା ସଖୀରେ କହେ ଦୁଃଖ ପୁଣ ପୁଣି ।୧।
କହୁଛ ବଚନ କର ମୋର ପ୍ରାଣ ନାଥ ।
ରମିଲ ଯେବଣ କୁଞ୍ଜ ଶଯ୍ୟା ସୁରଚିତ ।୨।
ରଚିର ସୁବେଶ ହୋଇ କୁରଙ୍ଗୀ ନୟନ ।
ହୃଦ ପାରଣେ ଅଙ୍କଧାର କରସି ସଜନ ।୩।
ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଣ ମନେ ନ କରସି ଖେଦ ।
ସନ୍ଧ୍ୟାହ୍ନେ ପ୍ରବେଶ ଅଛି ଛାଡ଼ସି ବିଷାଦ ।୪।
ଏ ମୋର ଭବନ ଘନ ସ୍ତନ ଭାର ଭରେ ।
କଳସ୍ୱ ଚରଣ ଅତି ପିରତି ସ୍ୱପ୍ନରେ ।୫।
ରଣିତ ଶବଦ କରେ ମୋ ମଣି ନୂପୁର ।
ଗମନ ଶୋଭନ ଏହି ମଦ ମରାଳର ।୬।
ଅନେକ ପ୍ରକାରେ ଏହି କର ନରହର ।
ଚରଣେ ମୋହୋର ଅତି ସବନସ୍ କର ।୭।
ସୁନ୍ଦର ଅଶୋକ ବନ ଲତା ଗୃହ ସ୍ଥାନ ।
ମୋର ଅଙ୍ଗେ ବସି ଅଛି ଶ୍ରୀମଧୁସୂଦନ ।୮।
ଶୁଣ ସଖି ମଧୁକର ମନୋହର ବାଣୀ ।
ମୋହ କର ଅଛି ମୃଦୁ ବଚନ ତରୁଣୀ ।୯।
ଶୁକର ମଧୁର ପିକ ଘନ ଘନ ବାଣୀ ।
ମନସିଜ ଆଜ୍ଞା ମୋତେ ଦେଉଛି ମିଳଣି ।୧୦।
ସଖିରେ ବହନ୍ତି ସଖି ମଳୟ ମରୁତ ।
ଚଳନ୍ତି ଲତାର ଅଙ୍ଗେ ନବ ମୃଦୁ ପତ୍ର ।୧୧।
କର ପଲ୍ଲବରେ କ ଏ ଠାଇ ଅଛି ମୋତେ ।
ହୃଦ ପାଶେ ଅଙ୍କଧାର କର ଗୋ ଗୁହରେ ।୧୨।
ଲଜ୍ଜା ଭଳିଣ ଭାବ ସୁରତ ମୋହୋର ।
କରସି ଗମନ ସଖି ବିଳମ୍ବ ନ କର ।୧୩।
ଯେବେକସି ମୋର କଥନ ନ ଯେନ ବଚନ ।
କୁସ କୁସ ହୋଇ ଚଳ କୁଞ୍ଜ ସଦନ ।୧୪।

ମଦନେ ତରଙ୍ଗ ଅତି ତନୁ ଜଣ ହୋଇ ।
କୃଷ୍ଣ ଆଲିଙ୍ଗନ କରିବାକୁ ମନ ହେଇ । ୫ ।
ଉଲ୍ଲସିତ ହୋଏ କୁଚ କୁମ୍ଭ ହେଳ ଭୋଳ ।
ଚଞ୍ଚଳ ତର ତରଳ ମୁକୁତାର ହାର । ୬ ।
ଲଜ୍ଜା ନିବାରଣ ଲଡ଼ ଲଘେ ସଜ କୃଷ୍ଣ ।
ଦେଖନ୍ତୁ ଭୋଗେ ସକଳ ସଖୀ ପାଶେ ଯାଅ । ୭ ।
ଶବଦ କରନ୍ତୁ କଟି ମେଖଳା କିଙ୍କିଣୀ ।
ସୁରତ ରସରେ ବର ଭଙ୍ଗିମ ନ ଜାଣି । ୮ ।
ମନସିଜ ଶର ଏଣୁନର ଜଶ ଘୋର ।
ଲୀଳା ହଂସ ଗମନୀ ଚଞ୍ଚଳ ଗତି ବର । ୯ ।
ଚଳନ୍ତେ କଙ୍କଣ କ୍ୱଣିତ ବଳୟ ଧ୍ୱନି ।
ଉତ୍କାଶର ହୋଏ ସଖୀ ତବ ଶବ୍ଦ ଶୁଣି । ୧୦ ।
ସେ ତୋହୋର କାନ୍ତି ଅତି ଅତୁଳ କାନନେ ।
ଅନାରେ କଳଙ୍କେ ଅଛି ବସ୍ତ୍ରର ମଧ୍ୟେ । ୧୧ ।
କାମ ନିବାରଣେ ରାଧା ମୋହେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ସୁଦ ।
ଅତି ପ୍ରୀତି କରି ଆଲିଙ୍ଗନ ସେ କରନ୍ତି । ୧୨ ।
ଏମନ୍ତ ବସ୍ତ୍ର ମଧ୍ୟେ ଯେବେ ସେ ଦେଖିବ ।
କମ୍ପମାନ ହୋଇ ତନୁ ପୁଲକ ହୋଇବ । ୧୩ ।
ଆନନ୍ଦେଣ ପ୍ରକାଶ ହୋଇଣ ସ୍ୱେଦ ନୀର ।
ପାଉଛନ୍ତି ସେ ଅଙ୍ଗୁ ଶୁକ ହୋଇ ତତପର । ୧୪ ।
ଅନେକ ପ୍ରକାରେ ସେ କହନ୍ତି ପ୍ରିୟ ସଖୀ ।
ଶୁଣିଣ ହରଷ ହୋଏ ସେ ଚନ୍ଦ୍ରମା ମୁଖୀ । ୧୫ ।
ଖଞ୍ଜନ ନୟନରେ ଅଞ୍ଜନ ରେଖା ରଞ୍ଜି ।
କଣ୍ଠରେ ନୀଳ ତମାଳ ଅବତଂସ ଗଞ୍ଜି । ୧୬ ।
ଶିରେ ମାଲୋତ୍ପଳ ପୁଷ୍ପ ମାଳା ସୁରଚିତ ।
ସ୍ତନ ତଟେ ମୃଗମଦ କସ୍ତୁରୀ ଲେପିତ । ୧୭ ।
ଅସିତ ଉତ୍ପଳେ ତନୁ ଅଙ୍ଗଦତ କର ।
ଅନ୍ଧକାର ତଲୁସ ଅଟନ୍ତ ସେ ନାଗରୀ । ୧୮ ।
ଶାଭୂଷ୍ୟ ଭୁଦସ୍ୟ ହୋଏ ହରଷ ନୟନା ।
ହରି କ୍ରୀଡ଼ା ରସ ମଧ୍ୟେ ଅଭର ସେ ତେଜନ । ୧୯ ।

ଗମନ୍ତ ନିକୁଞ୍ଜ ଲତା ଗୃହ ତୋର ବନେ ।
ପତ ତନୁ ଆଲିଙ୍ଗନ କରନ୍ତ ସେ ମନେ । ୩୦ ।
ଅଭିସାରିକାର ବପୁ ଲାବଣ୍ୟ ସୁଶୋଭିତ ।
କୁଙ୍କୁମେ ଅଙ୍କିତ ସେ ଶରୀର ନେକ କାନ୍ତି । ୩୧ ।
ତମିର ନୀଳ ତମାଳ ଲତା ଘନ ଅଙ୍ଗ ।
ଶ୍ୟାମା ତନୁ ବସ ଧରି ହେମ ଲତା ଶୋଭ । ୩୨ ।
ଚରଣ ନୂପୁର କର ରଚିତ କଙ୍କଣ ।
ଶବଦ ବାଜିତ ହେତୁ ଭୟନ୍ତ ବର୍ଜନ । ୩୩ ।
ଖଞ୍ଜନ୍ ମନ୍ଥର ହଂସ ସୁନ୍ଦର ଗମନା ।
ପ୍ରବେଶ କୁଞ୍ଜ ସଦନେ ସଖୀ ସଙ୍ଗେ ନେଇ । ୩୪ ।
ତରଳ ବର୍ଣ୍ଣ କାମଳ ମୁକୁତାର ହାର ।
କଟିତଟେ ମେଖଳା କିଙ୍କିଣୀ ସୁବର୍ଣ୍ଣର । ୩୫ ।
ନୂପୁର କର ଭୂଷଣ ବଳୟ ବସନେ ।
ନାନା ମଣିଗଣ ମାଳକର ଜ୍ୟୋତି ସଙ୍ଗେ । ୩୬ ।
ନିକୁଞ୍ଜ ସଦନ ଦ୍ୱାରେ ମିଳିଣ ସୁମୁଖୀ ।
ସଲଜ୍ଜ ହୋଇଲା ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣର ମୁଖ ଦେଖି । ୩୭ ।
ଲଜ୍ଜିତେ ଆଖିଙ୍କେ ସ୍ନେହଂ ବଦନ ଲୁଚାଇ ।
କହନ୍ତି ସଜନୀ ତୁ ମୋ'ହୋର ପ୍ରାଣ ସଖୀ । ୩୮ ।
ସୁନ୍ଦର ନିକୁଞ୍ଜ ଲତା କ୍ରୀଡ଼ାର ମନ୍ଦିର ।
ପ୍ରବେଶ କୁଞ୍ଜ ତୁ ମାଧବର ସମୀପର । ୩୯ ।
ମଦନେ ଉନ୍ମତ୍ତ ତୋର ବଦନ ସୁହାସ୍ୟ ।
କର ସଖି ବିବିଧ ପ୍ରକାରେ କେଳି ରସ । ୪୦ ।
ନବୀନ ଅଶୋକ ଦଳ କୋମଳ ଶଯ୍ୟାର ।
ହସ ଭୁଜେ କର କ୍ରୀଡ଼ା ମନରେ ସାଦର । ୪୧ ।
ଏ ତୋହୋର ଘନ କୁଚ କଳଶ ଉପର ।
କଳଶିତଳର ଚାର ମୁକୁତାର ହାର । ୪୨ ।
କୁସୁମ ତନୁ ରଚିତ ଶ୍ରୁତି ଲତା ବାସ ।
ମାଧବ ସମୀପେ ସ୍ୱଥେ କୁଞ୍ଜ ତୁ ପ୍ରବେଶ । ୪୩ ।
କହନ୍ତି ସୁଗନ୍ଧ ମନ୍ଦ ମଳୟ ମାରୁତ ।
କର ରତ ରସ ହେଲ ସଖି ଯଦୁନାଥ । ୪୪ ।

ସୁନ୍ଦର ଲଳିତ ତୋର ଶଲାଘିତ ବାଣୀ ।
ସନ୍ତୋଷ ହେଉ ମାଧବ ଶ୍ରବଣରେ ଶୁଣି । ୪୫ ।
କହୁଛ ପ୍ରକାରେ ଲତା ପଲ୍ଲବ ଗହନେ ।
ବୁଝ କରଅଛୁ ଶଯ୍ୟା ବସ୍ତ୍ରାର ସପନେ । ୪୬ ।
ଏ ତୋର ଧନ ଜୀବନ ପୀନ ସୁତ ସାର ।
ସଫଳ ହେଉ ବିହାର କରି ଦାମୋଦର । ୪୭ ।
ପୁଷ୍ପ ମକରନ୍ଦ ପାନେ ଅଳି ପ୍ରମୋଦିତ ।
ଝଙ୍କାର କରୁଅଛୁ ମଧୁକର କୁଳ ବୃନ୍ଦ । ୪୮ ।
ମନସିଜ ଶରେଣ ପୀଡିତ ତାର ଅଙ୍ଗ ।
ଦରଶି ବନୋଦ ସଖି ସେଜଣ ଶ୍ରୀରଙ୍ଗ । ୪୯ ।
ଦେଖ ସଖି ସରସ ଏହୁ ବସନ୍ତ କାଳ ।
ସୁସ୍ୱର ମଧୁର ଧ୍ୱନି କରନ୍ତି କୋକିଳ । ୫୦ ।
ଏସନ ସମୟେ ହରି ଭୁଲେ କେଳି କର ।
ଦାଡିମ୍ବ ବୀଜ ଦର୍ପକ ଦନ୍ତ ପନ୍ତି ତୋର । ୫୧ ।
ଚିର କାଳୁଂ ଚିତ୍ତେ ତୋତେ ଧରଛୁ ମୁରାର ।
ଆଜ ଶ୍ରମ ପାଇଣ ଅଛନ୍ତି କାମ ପୂର । ୫୨ ।
କନ୍ଦର୍ପ ବାଧାରେ ଇଚ୍ଛା କରଛୁ ମନର ।
ସୁଧା ପାନ କରିବ ତୋହୋର ଦନ୍ତାଧର । ୫୩ ।
ଏ ତୋହୋର ଅଳଙ୍କାର ସୁବେଶିତ ଅଙ୍ଗ ।
କ୍ଷଣେ ମାତ୍ର କର ସଖି ହରି ଲଭ ସଙ୍ଗ । ୫୪ ।
ମଧୁର ଭ୍ରୂଲତା ଦୃଷ୍ଟି ଲାବଣ୍ୟରେ ଚାହିଁ ।
ଦାସ କର ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କୁ କର ସଖି ଶାହି । ୫୫ ।
ଯହୁଁ ତେଂ କେଶବ ଚଳ ଚରଣ ଅମୃତେ ।
ସେବିତ ହୋଇଛି ସେହୁ କିଛୁ ଦିନ ଭଲେ । ୫୬ ।
କୋପ ତେଜ ଅନ୍ତୁରାଗ କରଇ ସୁନ୍ଦର ।
ଦାସ ଗୁଣ ପ୍ରକାଶ ଏ ସେଣୁ ହେବୁ ଭର । ୫୭ ।
ଶୁଣିଣ ରାଧିକା ଯେ ସହଚରୀ ବଚନ ।
ସରଶୁ ମନକ୍ଷା ହରେ ପେଣ ଅଛୁ ମନ । ୫୮ ।
ଆନନ୍ଦେ ଲୋଳ ଲୋଚନ ଅଧାଙ୍ଗେଣ ଚାହି ।
ଗୋବିନ୍ଦ ବଦନ କର ସମ୍ଭୋଗକ ବାଣୀ । ୫୯ ।

ରୁଣ ଝୁଣ ନୂପୁର ବାଜଇ ସୀମନ୍ତିନୀ ।
ପ୍ରବେଶ କୁଞ୍ଜ ସଦନେ ମଙ୍ଗଳ ଗମନୀ । ୬୦ ।
କୃଷ୍ଣର ସନ୍ନିଧିକୁ ଗମଇ ଅତି ସ୍ଥିର ।
ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଯାଇ ଶଯ୍ୟା ଉପର । ୬୧ ।
ଶୁଣହେ ସୁଜନ ମନ କରଣ ହରଷ ।
କୃଷ୍ଣ କ୍ରୀଡ଼ା ରସ ଏହୁ ଛନ୍ଦ ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶ । ୬୨ ।
ମୁକୁନ୍ଦ ଚରଣ ନବ ନବତ ସରୋଜ ।
ମଧୁପ ସେବକ ଧରଣୀଧର ମୂର୍ଜ୍ଜକ । ୬୩ ।

ପଞ୍ଚଦଶ ଛନ୍ଦ ।

ରାଗ କେଦାର ଚକ୍ରକେଳି ।

ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ ଶୁଣ ସୁଜନ । ହରି ସ୍ନେହଂଲେ ରାଧାର ବଦନ । ୧ ।
ଦେଖି ବିବିଧ ଦୁଃଖ ଦୂର କର । ମୁଖ ପ୍ରସନ୍ନ ଅତି ମନୋହର । ୨ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ବିମ୍ବ ଦରଶନେ ଯେସନ୍ତ । ଜଳ ନିଧି ଅଲ୍ଲୋଳ ଅଲ୍ଲୋଳିତ । ୩ ।
ଯାହୁଁ ବଢ଼ୁତ ଭାଳର ବହେବ । ହରି ଏକ ମନେ କେଳି ବିନୋଦ । ୪ ।
ଭାବୁ ସ୍ନେହଂ ହୋଇ ଅତି ହରଷ । ବଦନ କୋଟି ମଦନ ପ୍ରକାଶ । ୫ ।
ହାର ମୁକୁତା ତାର ସୁଷମା । ଲମ୍ବି ପଡ଼ିଅଛି ଉର ମଣ୍ଡଳ । ୬ ।
କି ଏ ଯମୁନା ନଦୀର ତରଙ୍ଗ । ଫୁଟି ବହେ କି ଶୁଭ୍ର ଜଳ ବିମ୍ବ । ୭ ।
ଶ୍ୟାମ କୋମଳ କାନ୍ତି କଳେବର । ମଧ୍ୟେ ରଚିତ ହରିତ ଅମ୍ବର । ୮ ।
କି ଏ ବିକଶିତ ନୀଳ କମଳ । ପୀତ ପରାଗ ହୋଇଛି ମଣ୍ଡଳ । ୯ ।
ଅତି ତରଳ ଅଳକ ଚଞ୍ଚଳ । ଅଳ୍ପ ସ୍ୱେଦ ଶୋଭେ ମୁଖ ମଣ୍ଡଳ । ୧୦ ।
ଯେସନେ ନବ ନବତ କଳିକରେ । ଶୋଭେ ଶିଶିର ସୁଖ ଶରଦରେ । ୧୧ ।
ମୁଖ ପଙ୍କଜ ହୋଇଛି ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ । [illegible] ଏ କୁଣ୍ଡଳ ପ୍ରଭା କର ତୁଲ୍ୟ । ୧୨ ।
ଦର ହସିତ ମୁଖ ମନୋହର । ରତ ଲଳିତେ ଭୁଞ୍ଜି ପୀତାଧର । ୧୩ ।
ଭୁରୁ କୁଟିଳ ସେ ଅତି ସୁଷମ । ମୁନି ଜନଙ୍କ ମନ ଧ୍ୟାନ ଗମ । ୧୪ ।
କି ଏ ନୀଳ ଜଳଦ ଉପରେଣ । ଶୋଭେ ଯେସନେ ଶଶୀର କିରଣ । ୧୫ ।
ଭାଲେ ଚନ୍ଦନ ତିଳକ ଅଙ୍କିତ । ଯେସନେ ଅମ୍ବରେ ଉଦେ ନିଶାନାଥ । ୧୬ ।
କୋଟି କୋଟି ମନମଥ ଲାବଣ୍ୟ । କେଳି କଳାକୁ ନୋହିଲେ ସମାନ । ୧୭ ।
ଚରଣୁ କର ଦୃଷ୍ଟି କେଳି ସେ ବାଳା । ଚିତ୍ତ ଶାନ୍ତି କି କେବେହେଂ କି ଲୀଳା । ୧୮ ।

ଅତି ଅପାଙ୍ଗେ ସ୍ୱହାସ୍ୟେ ସୁନ୍ଦରୀ । ଚକ୍ଷୁ ଗଲା ଶ୍ରବଣ ପଥ ସରି ।୧୯।
ଗଳେ ଲୋଚନୁ ତାର ଅଶ୍ରୁ ଜଳ । ଅନଦେଶ ପଡ଼ଇ ଭୂମିତଳ ।୨୦।
କାନ୍ତ ବଦନ ଦେଖି କାମେ ମତ୍ତ । ତନୁ ବର ସ୍ୱେଦ ନୀରେ ଅଭିତ ।୨୧।
ଯତ୍ନେଂ ରଖାଇ ଏସନ ବସ୍ତ୍ର । ପ୍ରିୟ ସଖୀ ଜନେ ଛୋଇଁଲେ ତାହାର ।୨୨।
ଅବସ୍ଥେ ଯେ ମିତ ଯୈଯତେ ଥିଲେ । ମନ ଯେନ ହସଣୀ ସଙ୍ଗେ ଗଲେ ।୨୩।
ଦରହାସ୍ୟ କାବ ହୋଇ ସୁନ୍ଦରୀ । କପଟରେ ଚରଣ କଣ୍ଡୁ କରି ।୨୪।
ଲଜ୍ଜା ନ ଦେଇ ଖୁରଣୀ ନଶ୍ୱରୀ । ଯେଘେ ମାତଙ୍ଗୀ ଅଙ୍କୁଶ ନ ମାନି ।୨୫।
କୃଷ୍ଣ ସ୍ନେହ ଭରେ ଯତ୍ନେଂ ରସିଲା । ଯାଇ ଶଯ୍ୟାରେ ବସିଲା ।୨୬।
ମନସିଜ ସଚେଣ ହୋଇ କଣ । ଶୋଭେ ଅଧରେ ମନ ମନ୍ଦ ହାସ୍ୟ ।୨୭।
ଅତି ତ୍ରପରେ ଅଲସ୍ୟ ବଚନ । ସ୍ନେହେଂ କେଳି ଶଯ୍ୟାକୁ ପୁଣ ପୁଣ ।୨୮।
ଦେଖି ବୋଲନ୍ତି ଜଗତ ଜୀବନ । ପ୍ରିୟେ ଶୁଣସି ମୋ ହୋର ବଚନ ।୨୯।
ନବ ପଲ୍ଲବ ଶଯ୍ୟାର ଉପର । ଦିଅ ଚରଣ କମଳ ତୋହୋର ।୩୦।
ଯାବ ସୁବେଶ କଣଲଗ୍ନ ଲଗ । ଏତେ କରଇ ବଲଭ ବରଗ ।୩୧।
ଦନ୍ତେ ପ୍ରସବ ରୂପ ମୋର ସଖି । ତୋର ବଲ୍ଲଭେ ହୋଇ ଅଛିଂ ଦୁଃଖୀ ।୩୨।
ତୋର ଚରଣରେ ନୂପୁର ସ୍ୱର । ଶୁଣି ଅଳିଲ୍ ବଞ୍ଚିତ ଦୂରର ।୩୩।
କ୍ଷଣେ ମାଏ ସପ୍ତ ନ କର ଲୁହ । କର କମଳେ ପାଦ ସମାର୍ଜିନ୍ଂ ।୩୪।
ତୋର ବଦନ ସୁଧା ନଥି ଜାଣେ । ତରେ ଅମୃତ ରସ ମଧୁ ବାଣୀ ।୩୫।
ମୋତେ କହ ବଚନ ଅନୁକୂଳ । ଚିର ବରହ ଏକୁତ ଯୁଗଳ ।୩୬।
ଏହା ନଦେଖି କହନ୍ତି ଅମ୍ବର । କାଢି ପକାଇ କହବନ୍ତି ଦୂର ।୩୭।
ମୋର ଅଭିମାନ କାଳେ ଯେମନ୍ତ । ରଷ ଉତ୍ତେଣ ଅତି ପୁଲକିତ ।୩୮।
କୃତ ହୋଇଛି ତେସନ ସ୍ୱରୂପ । ଦେହ ଦୁଦମ୍ଫୁ ଦ୍ୱର କାମ ତାପ ।୩୯।
ତାର ବରହ ଅହଳ ପ୍ରଖର । ଦହୁ ଅଛି ମୋହୋର କଳେବର ।୪୦।
ସୁଧା ଅଧର ପାନ ଦେଇ ସଖି । ଦାସ କର ଜୀବ ରଖ ଚନ୍ଦ୍ରମୁଖି ।୪୧।
ଶଶି ବଦନି ଶୁଣ ମୋର ବାଣୀ । ତୋର ମଣି ମେଖଳା ସୁକିଙ୍କିଣୀ ।୪୨।
ମୃଦୁରତ ଧ୍ୱନି କରୁ ନଶ୍ୱର । ପିକ ଯେତେ ଧ୍ୱନି ଦେଉ ମୃଦୁତ ।୪୩।
ଚିରକାଳୁଂ ଶୁଣି ପିକ ବଚନ । ମୋର ତାପ ପାଇ ଅଛି ଶ୍ରବଣ ।୪୪।
ଯେବେ ଶୁଣିବ ରସନା ଶବଦ । ତେବେ ଦୂରିବ ସକଳ ବଷାଦ ।୪୫।
ମୋତେ ନ ଦୋଷେ ଏତେ କୋପ କର । ଅତି ଅରତ ଜଳଲ ଉତ୍ତର ।୪୬।
ମୋତେ ଶ୍ରୀହା ନୁ ସଙ୍କେତ ନୟନ । ରଣ ଖେଦ ବଷାଦ ବମୋଚନ ।୪୭।
ତୋର ଅପାଙ୍ଗ ସୁଧା ଜଳଧର । ବୃଷ୍ଟି କରି ମୋ କାମ ଅଗ୍ନି ହର ।୪୮।

ମୋର ବଚନ ନ ଘେନୁ ସୁମତି । ତୁ ଯେ ପ୍ରାଣ ଉପରେ ପ୍ରାଣପତି ।୪୯।
ଯହୁଁ କାନ୍ତର ଅତି ସ୍ନେହ ବାଣୀ । ମନେ୨ ଯେ ପ୍ରମୋଦେ ତରୁଣୀ ।୫୦।
ବର ହାସ୍ୟ ବଦନ ଚାହିଁ ବାଳା । ରତି ରସକୁ ଉତ୍ସୁକ ହୋଇଲା ।୫୧।
ଦେଖି ଭୁବନର ଅତି ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ । ହରି ଭୁଜେ ଭୂଷଣ କରେ କୋଳ ।୫୨।
ଶୁଣ ସୁଜନେ ହୃଦ ରସ ବାଣୀ । ତାପ ସବୁ ଦମିଉକ ତରୁଣୀ ।୫୩।
କୃଷ୍ଣ କ୍ରୀଡା ଏହୁ ଅତି ସରସ । ଭକ୍ତ ବଳି କଳୁଷ ବେଗେ ନାଶ ।୫୪।
ପଞ୍ଚଦଶ ଛନ୍ଦର ଏ ବଚନ । ପଦ୍ମନାଭ ପାଦରେ ହୋଉ ଲୀନ ।୫୫।
ଶୁଣି ଧରଣୀଧର ଏହୁ ଦାସ । ଶାହୁ କରନ୍ତେ କମଳା ବିଳାସ ।୫୬।

ଇତି ଶ୍ରୀଗୀତ ଗୋବିନ୍ଦେ ଧରଣୀଧର ବର୍ଣ୍ଣିତେ ସାନନ୍ଦ ଗୋବିନ୍ଦେ
ନାମ ଏକାଦଶଃ ସର୍ଗଃ ।

ଷୋଡଶ ଗୀତ ।

ବଶଦବସନ୍ତ ଭୈରବ ।

ଶୁଣ ସାଧୁ ଜନେ ଏହୁ ଅମିୟ ବଚନ ।
ରାଧା କୃଷ୍ଣ ଏକ ବଳେକର ଧୀର ମନ ।୧।
ରସ ଭରେଣ ପୁଲକ ତାପ'ସନ ସଜ ।
କବଟାଳିଙ୍ଗନ କରେ ସୁଧାଧର ଯାଜ ।୨।
ଆନନ୍ଦ ଜଳରେ ଚାଳେ ଦୃଗଙ୍କ ସୁନ୍ଦରୀ ।
ମଦନ ବଜାରେ ବନ୍ଧ କଲେ ତନୁଶ୍ରୀ ।୩।
ଲୀଳାରେ ଚଳନ୍ତେ ତନ୍ତ୍ର ପିଶ୍ଚାଚ ନ ଭାଳି ।
ପ୍ରେମ ରସ ସମ୍ପୃକ୍ତ ହରେ ଗାଳି ବାଳୀ ।୪।
ଅତି ମତ୍ତ ହେଲେ ହୋଇ ସେ ତରୁଣୀ ମଣି ।
କୃଷ୍ଣର ମୁଖ ସରୋଜ ଚୁମ୍ବେ ପୁଣ ପୁଣି ।୫।
ମନମଥ କଳା କ୍ରୀଡାରେ ମିଳିଲେ ଦେବୀ ।
ସୁରତ ବନୋଦେ ରମେ ସେ କାନ୍ତ କାମିନୀ ।୬।
ତେବେ ହୃଦସ୍ଥ ଜଡିତ ଏକଦନ୍ତ ଚିତ୍ର ।
ରସ ଭଳିଷ୍ଠ ମଣ୍ଡିଲା ଦୁହିଁଙ୍କର ଚିତ୍ର ।୭।
ଭୃଙ୍ଗାଳି ବୋଇଲେ ଭାମ ଘଣ୍ଟିକା କହିଲ ।
ଭୋକ ବଦେବହୁଂ ଭୂଜ ସଙ୍ଗମରେ ଗଲ ।୮।

ଘନ କୁଚବାରେ ଜଡ଼ ନଖ ରେଖା ସାଜ ।
କମ୍ପାଥିର ସ୍ତମ୍ଭ ଉଟେ ମଦନର ଘାତ ॥ ୯ ॥
କବର ଅଟେ ଖସି ହୁର ଦଧନ୍ତ ତୁମ୍ବ ।
ଅଧର ପିୟୂଷ ପାନେ ବମୋହୃତ ମନ ॥ ୧୦ ॥
ଗାଢ଼େଣ ପିଡ଼ିତ ହେଲେ ସେ ବେନି ଜନ ।
ମଦନ ମନ୍ତରେ ନାନା କଉତୁକ ମାନ ॥ ୧୧ ॥
ମକରଧ୍ୱଜର ଡାର ଯେସନେ ବଜ୍ର ଗଢ଼ ।
ଏତେ ପ୍ରକାରେ ତା ଶାନ୍ତିକ ନ ଗଲ୍ଲ ମତ ॥ ୧୨ ॥
ଇତି ଉସ କ୍ରୀଡ଼ା ସମର ବସ୍ତ୍ରାର କର ।
କାନ୍ତକୁ କଣିସ ଯତ୍ନେ ଉସୁକ ସୁନ୍ଦର ॥ ୧୩ ॥
ବଦଧ ପ୍ରକାରେ ରତି କପଣ୍ଡ ଅବ ।
ଇତ ଶାନ୍ତି ଯେସନେ ଲଭୁ ଅଳ୍ପର ସମ୍ବାଦ ॥ ୧୪ ॥
ଅତ ଶ୍ରମ ହର ହୋଇ ଶଙ୍କର ନୟନ ।
କମ ଭର ବାକ୍ଷଲିତା ପୁଷ୍ପ ସନ ଦେବ ॥ ୧୫ ॥
ନପ୍ରାଣ ନ ହୋଇ ସେହୁ ରମଣୀ ଉଭନ ।
ମୁକୁନ୍ଦ ଦୁଃସ୍ୱପ୍ନେଶ ରତି ଖେଦ ଜନ୍ମ ॥ ୧୬ ॥
ରସିକ ଯୁଗଳ ଦେଇ କାଗର ବର ଦୁଃ ।
ନଗୀ ଅବଶେଷ ହେଲା ରତି ହେଲି ଦଣ୍ଡ ॥ ୧୭ ॥
ବରସ ବଚନ ସ୍ୱମା ଶୁଣି ସବୁ ଶାଇ ।
ଉରବ ହର ମାନସ ହେଲେ ଦୁଃଖ ବହୁ ॥ ୧୮ ॥
ସଙ୍କେତ ହୋଇଲେ ସେ ଉହୁଲ ଶିରୋମଣି ।
ବର୍ଷିଗଟେ ବସନ ସେ ଅଶ୍ରୁ ଦର ପାଣି ॥ ୧୯ ॥
ପୁଣି ଶାଇ ଆପଣା ତନୁ ଉଦୀବର ମୁଖୀ ।
ବିରସ ହୋଇଲା ମନେ ଖେଦ ମନ ଦେଖି ॥ ୨୦ ॥
ବୋଲଇ ମଦନ ଘର ଦୁଃସହ ଅଟଇ ।
କ୍ଷଣକେ ମନ ମୋହନ କଣ୍ଠ କ ଜାଣଇ ॥ ୨୧ ॥
ନଖ କ୍ଷତ ଶ୍ରୋଣିତ ଅଙ୍ଗରେ ସେ ସୁରତ ।
ଯେସନେ ପାଟଳୀ କୁସୁମର ଅତ ଶୋଭାତ ॥ ୨୨ ॥
ଅଙ୍ଗସ୍ତ୍ରାରେ ଦଶା ଭାର ଲୋଚନ ସୁସନ ।
ଅଧର ବରଷ ଯେସନେ ବରଷ ବନ୍ଧୁମ ॥ ୨୩ ॥

ଫିଟିଲା କୁନ୍ତଳ ଖସି କୁସୁମ ପଡ଼ଲା ।
କଟିରେ କଙ୍କିଣୀ ଡୋର ଶିଥିଳ ହୋଇଲା । ୧୪ ।
ଏମନ୍ତେଣ ବୁଡ଼େ ଅତି ପରମ ଆନନ୍ଦ ।
ବିବିଧ ପ୍ରକାରେ କ୍ରୀଡ଼ା ସାରିଲେ ଗୋବିନ୍ଦ । ୧୫ ।
ପ୍ରିୟାଙ୍କୁ ବସାଇଂ ପାଶେ ଅତି ସ୍ନେହେ ବେଶ ।
ବେଶ କରିବାକୁ ଚିତ୍ତ ହୋଇଲା ହରଷ । ୧୬ ।
ବୋଲଇ ସୁନ୍ଦରୀ ଶୁଣ ଯଦୁକୁଳ ଧନ ।
ଶୀତଳ ଚନ୍ଦନ କୁଚେ କରସି ଲେପନ । ୧୭ ।
ମୃଗମଦ କସ୍ତୁରୀ ସେବନ ଯଦୁନାଥ ।
ଉରଜରେ ଲେଖନ କରସି ତୁ ବିଚିତ୍ର । ୧୮ ।
ମନମଥ ସଖା ମୋର ଯଉବନ ବେଳା ।
କ୍ରୀଡ଼ା ଆରମ୍ଭକୁ ନ ମଙ୍ଗଳ କୁମ୍ଭ ଜାଣି । ୧୯ ।
ତବ କରଜରେ ଏହୁ ସାଡ଼ ଦେଇ କର ।
ପୀଡ଼ା ପାଇଁ ଥାନ୍ତି ଶାନ୍ତି କରସି ମୁରାରି । ୨୦ ।
ଭ୍ରମର କୁଳକୁ ଜଳେ ମୋ ହୋର ଅଞ୍ଜନ ।
ତୋ ହୋର ଭ୍ରମ୍ନେ ଏ ହୋଇଣ ଅଛି ଶିଶୁ । ୨୧ ।
ସେବଣ ନସ୍ୟକ ମନମଥସ୍ୱେ ଶର ।
ଲକ୍ଷୁ ଏଥୁଂ ଭାଲିମାକୁ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ତୁ କର । ୨୨ ।
ତରଙ୍ଗ ତରଳତର କଡ଼ ଏର ସ୍ଥାପ୍ୟେ ।
ବିକାଶ ହୋଇଣ ବେଳେ ଶ୍ରୁତି ଯୁଗ ଯାଏ । ୨୩ ।
ଏ ମୋ ହୋର ଶ୍ରବଣ ରଚିର ଅତ ବେଶ ।
ଜଗତ ମୋହନକୁ ଏ ମନସିଜ ପାଶ । ୨୪ ।
ବିବିଧ ରତନ ଜଡ଼ି ଘଟିତ କୁଣ୍ଡଳ ।
ଶ୍ରବଣେ ରଚିତ ଏହ ଶୋଭି ଗଣ୍ଡ ସ୍ଥଳ । ୨୫ ।
ମଣିଗଣ ଦେଦ୍ୟୋତ ଏହୁ କର ତୁ ପ୍ରକାଶ
ଚମିତ୍ତ ଗଣ୍ଡେ କୁଣ୍ଡଳ ଲୋଳତ୍ୱେ ଅଦ୍ଭୁତ । ୨୬ ।
ବିକସିତ ଅରବିନ୍ଦ ପ୍ରସୂନେକ ଦ୍ୟୋତ ।
ନନ୍ଦନ ବଦନ ଅତ ଶୋଭଣ ସୁକାନ୍ତି । ୨୭ ।
ସୁରେଶ ଅଳକା ବଳୀ ଅତ ଯତ୍ନ କର ।
କୁଟିଳ ସଘନ କୃତ ଅଛି ମନୋହର । ୨୮ ।

ଯେସନେ ନବ ବକୁଳ ସରୋଜ ଉପରେ ।
ଭୃଙ୍ଗପଙ୍କ୍ତି ବସିଛନ୍ତି ମଧୁ ପାନ ଲୋଭେ । ୪୯ ।
ସୁରମ୍ୟ କର କସ୍ତୁରୀ ଅତି ସଦ୍ଧ ଭର ।
ଲଲାଟେ ତିଳକ ଧୀରେ ଲେଖନ୍ତି ମୁରାର । ୫୦ ।
ଯେସନେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଚନ୍ଦ୍ରରେ କଳଙ୍କ ଅଙ୍କିତ ।
ତେସନ ଗ୍ରାସେ ଦଶିବ ତିଳକ ସଙ୍ଗତ । ୫୧ ।
ଲୁପଜ ପଙ୍କଜେ ଶ୍ରମ ସ୍ୱେଦ ଟୋପିମାନ ।
ବକୁଳ ଫଳିନେ ମଧୁ କଣିକା ଯେସନ । ୫୨ ।
ଏମୋହୋଇ ଅତ ମାଳ ଗନ୍ଧଳ ଚିକୁର ।
କଏ ମନମଥ ରଥ ଧ୍ୱଜର ଚାମର । ୫୩ ।
ଖୁଂଟିନ୍ତି ହୋଇଛନ୍ତି ଏଣୁ ସୁରତ ସମର ।
ସୁଷମ କର ବନ୍ଧନ ଖୋ କବରୀ ଘର । ୫୪ ।
ବିବିଧ କୁସୁମ ମାଳାରେ ଯାଇବ ଶୋଭା ।
କବରୀ ରମ୍ୟ ପଟଳେ ଚନ୍ଦ୍ରକର ପ୍ରଭା । ୫୫ ।
ନାନାରତ୍ନ ମଣିଗଣ ମେଖଳା କଙ୍କିଣୀ ।
ଆଭରଣ କର ହର କଟିତଟେ ଆଣି । ୫୬ ।
ସମ୍ଭୋଗବାର କାରଣ ଜଘନ ସୁନ୍ଦର ।
ମଣି ରସନାରେ ଏଣୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସୁନ୍ଦର । ୫୭ ।
ବିବିଧ ଆଭରଣରେ ଦଶେ ଅତି ଶୋଭା ।
କଟିଏ ବସନରେ କ ଉପମାକୁ ଦେବା । ୫୮ ।
ଯେତେକ ପ୍ରକାରେ ସେହୁ କହୁଥା ସୁନ୍ଦରୀ ।
ଅତ୍ୟନ୍ତ ଲୁବ୍ଧକ ମନ ହୋଇଣ ମୁରାରୀ । ୫୯ ।
ଭୂତ ଯୁଗରେ ଭୂରଙ୍ଗ ନାହୁ ପତ୍ରାବଳି ।
ଭାଲ ପଟ୍ଟରେ ତିଳକ କରି ବନମାଳୀ । ୬୦ ।
ଲୋଚନେ ଅଞ୍ଜନ ଦେଇ ସୁରଚିତ ଭର ।
ଚଳଇ ଅପାଙ୍ଗ ଯେହ୍ନେ କଟାକ୍ଷ ନିହସ୍ତ । ୬୧ ।
ଭାବରେ ସୁବେଶ କଲ କବରୀ ସୁଶୋଭା ।
ଯେସନେ ଗଗନେ ନୀଳ ଜଳଧର ଆଭା । ୬୨ ।
ଅଚ୍ଛାଦିତ କୁସୁମରେ ଅଳକା ପଟଳ ।
ସେହ୍ନ ଉରଜ ବଖାଣେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ନିର୍ମଳ । ୬୩ ।

ତାହାରେ ଅମଳ ମୁକୁତାର ଚେଳ ଗଛେ ।
ମୁକତ କଙ୍କଣ ଭୁଜ ଯୁଗଳେ ବସିଛେ । ୫୪ ।
କନକ ରସନା ଏହୁ କିଙ୍କିଣୀର ମାଳା ।
ତନୁ ମଧ୍ୟ ଅମ୍ବର ଉପରେ କରେ ଲୀଳା । ୫୫ ।
ତରଳ ନିର୍ମଳ ହାର ଉରଜ ଉପରେ ।
ଯେସନେ ମେରୁର ଫଣୀ ମେରୁର ଶିଖରେ । ୫୬ ।
ଚରଣେ ନୂପୁର ମଣିମୟ ରତ୍ନ ଖାଳେ ।
ଅତି ଚାରୁ ରଙ୍ଗ କରେ ଅରୁଣ ବସନେ । ୫୭ ।
କୁଙ୍କୁମ କର୍ପୂର ଚନ୍ଦନ ଅଗରୁ ଗାର ।
ଲେପନ୍ତେ ଶ୍ରୀଅଙ୍ଗରେ ଯେଉଁ ପ୍ରିୟା ତନୁବର । ୫୮ ।
କାମବଲ୍ଲୀ ଦଳ ଯେସେ ସଙ୍କୋଚିତ କରି ।
ଅଧର ଉଚ୍ଛେ ଦନ୍ତ ଯେ ଗୋଷ୍ଠୀ ଗୋଷ୍ଠୀ ଧରି । ୫୯ ।
ଅତି ପ୍ରିୟ ହୋଇ ବାଳୀ ଅନୁରାଗ କରି ।
ଦରହାସେ ସ୍ନେହେଂ କୃଷ୍ଣ ମୁଖ ଅନୁସରି । ୬୦ ।
ସୁବେଶ ହୋଇଣ ସଖୀ ଯାଉଛନ୍ତି ଶୋଭି ।
ନେତ୍ରଦେଶ ରମଣୀଙ୍କର ହରୁଅଛି ପ୍ରଭି । ୬୧ ।
ଜଗତେ ମକରଧ୍ୱଜ ହରୁଅଛି ସେବା ।
ବ୍ରହ୍ମାଦି ଈଶ୍ୱର ମନ ବରୁଅଛି ସେଇ । ୬୨ ।
ସ୍ନେହେଂ ଶ ମାଧବ ମନ ହରଷିତ ସେବ ।
ପୁଣିହେଂ ଦଣ୍ଡ ଯାଉଛି ରତର ବନ୍ଧର । ୬୩ ।
ଶୁଣନ୍ତେ ସୁଜନ ମନେ ହୋଇଣ ସନ୍ତୋଷ ।
ରାଧା କୃଷ୍ଣଙ୍କର କେଳି ରସ ଏ ବିଶେଷ । ୬୪ ।
କୃଷ୍ଣ ଭକ୍ତି ଭାବରେ ଅଛନ୍ତି ଯେବେ ଧ୍ୟାନ ।
ସଙ୍ଗିତର ଏଥି ଲୀଳା ଲଭି ଯେବେ ମନ । ୬୫ ।
ଶ୍ରୋତାଗଣ ସାଦର ଏହୁ ରସ କ୍ରୀଡା ବାଣୀ ।
ବେଳୁ ଯାଉରେ ଯବେ ଯବେ କୃଷ୍ଣ ପଦ ମାଗି । ୬୬ ।
ପରଂ ବ୍ରହ୍ମ ସ୍ୱରୂପ ସେ ଯେଉଂ ନାରାୟଣ ।
ବେଲୁଂ ବେଲୁଂ ଅବତାର ସଂସାର ହିତେଶ । ୬୭ ।
କ୍ଷୀର ସିନ୍ଧୁ ଛାଡିଣ ଅଦେହ ଦେହ ଧାରୀ ।
ତାଙ୍କ ରସ କ୍ରୀଡାରେ ଅଣୋଦ ଅବ ହେଉ । ୬୮ ।

ସାର କର ମନ୍ଥ ଯାଉ କାହିଁ ସଙ୍କଟର ।
ଭବାବ୍ଧିର ସ୍ୱକନ୍ତୁ ପଦ ଶରଣ ଯୋଦର । ୨୯ ।
ଇତି ଶ୍ରୀଗୀତ ଗୋବିନ୍ଦେ ଧରଣୀଧର ବର୍ଣ୍ଣିତେ ସ୍ୱାମୀ
କରଦ୍ଧ୍ୱଜା ବର୍ଣ୍ଣିତେ ସୁଗୀତ ପୀତାମ୍ବରେ ନାମ ଦ୍ୱାଦଶ ସର୍ଗଃ ।

ସମାପ୍ତଃ ।

End

